

KESKENY ÚT

A KÁROLYI GÁSPÁR TEOLÓGIAI ÉS MISSZIÓI INTÉZET LAPJA VII. ÉVFOLYAM, 32. SZÁM, 2004. DECEMBER

EGY KÜLÖNLEGES GYERMEK

A SZENTÍRÁSRÓL...

A REMÉNYSÉG VALLÁSA

FONTOS-E AZ ISTENTISZTELETEK
LÁTOGATÁSA?

AZ ÚR HŰSÉGE...

MENNYEGZŐI RUHÁBAN...

SIKER...

A NAGYPAPA ASZTALA...

A KERESZTYÉNSÉG CSUPÁN EGY
MANKÓ?

A GYEREKKERESZTSÉG (1.)

MEGSZABADULT VOLNA A TUDOMÁNY
ISTENTŐL?

INNEN – ONNAN

NÉHÁNY SZÓ
AZ OTTHONOKTATÁSRÓL...

ÉDENKERTI ESET?

EGY KÜLÖNLEGES GYERMEK

(Ézs 9,6)

A szokásos dolog az, hogy keveset, vagy szinte semmit sem tudunk egy megszületendő gyermekről. Legfeljebb a modern technika segítségével, már előre lehet tudni, hogy fiú lesz-e vagy lány. Igénkben egy *különleges gyermekről* olvasunk, hiszen mielőtt megszületett volna, már mindent tudtak róla azok, akik születése előtt éltek. Ézsaiás közel 700 évvel Jézus születése előtt már megjövendölte ennek a gyermeknek a születését, sőt azt is megírta, hogy milyen lesz ez a gyermek, hogy ki lesz ez a gyermek.

A próféta nagyon zavaros időszakban élt: Júdában az istentelen Akház uralkodott, az országban dívott a bálványimádás, a halottidézés, Isten prófétáira pedig nem hallgattak. Az ítélet már be volt ígérve: Isten Júdát egy leborotvált emberhez hasonlítja (7,20), Asszíria folyóként zúdul be Júdába (8,7-8), Isten elfordította tekintetét Júdától, Asszíria bot Isten kezében (10,5), mellyel az Úr megveri népét. Így írja le az akkori helyzetet Ézsaiás: „...mindenütt nyomor és sötétség, és szorongatásnak éjszakája...” (8,22) Az istenfélő maradék csüggedten várja az asszírok támadását.

Ezekben az időkben hangzik el Ézsaiás próféciaja: „De nem lesz mindig sötét ott, ahol most szorongatás van...” (9,1) „Mint az aranyalma ezüst tányéron: olyan a helyén mondott ige.” – mondja Salamon. Ezek a szavak nagyon a helyén voltak mondva. Amikor Isten népe, Isten gyermeke sötétségben van, Isten dorgálása alatt nyög, jólesik ez a biztató szó: „Nem lesz mindig így, a dorgálás végéhez ér.” „A nép, amely sötétségben jár vala, lát nagy világosságot; akik lakoznak a halál árnyékának földében, fény ragyog fel fölöttük!” A babiloni fogságot az Ige sötétséghez és halálhoz hasonlítja. Olyan volt Júdának a babiloni fogság, mintha Isten eltemet-

te volna őket. Ilyen az, amikor Isten gyermekének el kell szenvednie Isten dorgálását: az sötétség és élettelenység. Talán már nem is várt semmi jóra Isten népe. De íme, itt van Isten szavának a biztatása: „fény ragyog fel fölöttük”, azaz Isten elhozza a szabadulás napját az Ő népe életében. A sötétben az ember mindent sötétben lát, de Isten fényt ragyogtat fel a nyomorúságban, szenvedésben, kilátástalanságban sýnylódó népnek. Ő örömet és vígasságot ígér. (3. v.)

Mi fogja okozni ezt az örömet Isten népének az életében? A szabadulás. Ézsaiás elsődlegesen a Círusz király általi szabadulásra utal itt, arra, hogy Isten népe újból visszajut hazájába. De a próféta nemcsak egy testi, hanem lelki – a bűnök fogságából – való szabadulásra is utal igénkben. De nézzük csak, kihez fűződik ez a szabadítás? Mi az, illetve ki az, aki reménységet ad nekünk a nyomorúság idején? Mi az a fény, amely felragyog? Honnan várjuk ebben a sötétségben a világosságot? Honnan jön a reménysugár? Honnan jön a szabadulás? A válasz a következő versben van elrejtve: „Mert egy gyermek születik nekünk, fiú adatik nekünk...” Ez a gyermek hozza a fényt, a világosságot, a szabadulást! Ez az a csillag, akiről Bálám beszélt az ő próféciajában: „Csillag származik Jákóbból, és királyi pálca támad Izráelből.” (4Móz 24,17) Ez az a csillag, mely fényt hoz, mely világosságot hoz a sötétségben. Ennek a gyermeknek a csillagát követték a napkeleti bölcsek is: „És ímé a csillag, amelyet napkeleten láttak, előttük megy vala mindaddig, amíg odaérvén, megállta a hely fölött, ahol a gyermek vala. És mikor meglátták a csillagot, igen nagy örömmel örvendezének.” (Mt 2,9-10) Ennek a gyermeknek örvendett a jeruzsálemi Simeon, amikor karjaiba vette és hálát adott az Istennek: „Mostan bo-

KESKENY ÚT

Keresztyén folyóirat.

Kiadja:
KÁROLYI GÁSPÁR TEOLÓGIAI
ÉS MISSZIÓI INTÉZET

3527 Miskolc, Kartács u. 1

Tel.: 46/412-558

Fax: 46/507-736

E-mail: kgtmi@axelero.hu

<http://www.reformatus.org>

Szerkesztő: Szőke Imre

csátod el, Uram, a te szolgádat, a te beszéded szerint, békességben: Mert látták az én szemeim a te üdvösségedet, amelyet készítettél minden népeknek szemé láttára; Világosságot a pogányok megvilágosítására, és a te népednek, az Izráelnek dicsőségére.” (Lk 2,29-32) Ez volt az a személy, aki azt mondta, hogy Ő a világnak világossága. (Jn 8,12) Ez a gyermek Isten Fia, a Megváltó. Ezt ígérte Isten az Ő népének, aki „terhes igáját és háta vesszejét, az őt nyomorgatótónak botját” összetöri. Jézus Krisztus az, aki szabadulást hoz az életünkben; a legnagyobb rabságból, a bűnnek rabságából, szabadít meg minket. Ez a gyermek nem elsősorban Mária gyermeke, hanem Isten Fia. Ez az, akiről két fejezettel korábban ezt írta Ézsaiás: „Ímé, a szűz fogan méhében, és szül fiat, s nevezi azt Immánuelnek.” (7,14) Nos, erről a Fiúról jöendőlt Ézsaiás próféta.

Itt még egy fontos dolog, amit meg kell jegyeznünk: ez a gyermek nekünk születik, ez a Fiú nekünk adatik. Ez a gyermek miattunk születik, s hisszük, hogy nemcsak az Izráelnek, hanem nekünk is – a pogányoknak. (Lk 2,32) Mit ért volna nekünk Jézus születése, ha Ő nem nekünk születik, ha Ő nem lehetne a mi Megváltónk, a mi Szabadítónk? Mit ér az az ajándék, az a segítség, ami nem az enyém? De itt azt olvassuk, hogy „egy gyermek születik *nékünk*, fiú adatik *nékünk*”, mert Isten úgy szerette a világot, hogy egyszerűen Fiát adta érte (Jn 3,16), s mert „nem abban van a szeretet, hogy mi szerettük az Istent, hanem hogy Ő szeretett minket, és elküldte az Ő Fiát engesztelő áldozatul a mi bűneinkért.” (1Jn 4,10) A Fiú mindazoké, akik hisznek benne.

Egy különleges gyermeket ígér Isten az Ő népének. Nem közönséges gyermek, nem akármilyen Fiú ez. Zakariás így ír róla: „Örülj nagyon, Sionnak leánya, örvendezz, Jeruzsálem leánya! Ímé, jön néked a te királyod; igaz és szabadító Ő.” (Zak 9,9) Nem is tudna megszabadítani, ha nem volna hatalmasabb a mi ellenségünknel; nem tudna kiszabadítani a Sátán markából és a mi bűneink megkötözöttségéből. Különleges ez a gyermek, ilyen nem született még és nem is fog születni. Mária jogosan mondhatta volna, ha nem ismeri az isteni ígéretet, hogy olyan gyermeke senkinek sincs, mint neki. De Mária tudta, hogy az ő gyermeke azért olyan különleges, mert Isten Fia. Ezt a különlegességet jelzik azok a nevek is, ame-

Napkeleti bölcsek

lyekkel rendelkezik ez a gyermek. Nézzük őket röviden:

1. Csodálatos. Ez egy csodálatos gyermek, abban az értelemben, hogy hihetetlennek tűnő, felfoghatatlan dolgok kapcsolódnak hozzá. Csodálatos Ő, már fogantatását és születését is tekintve: „Ímé a szűz fogan méhében és szül fiat...” (Mt 1,23) Ki hallott még ilyet, hogy a szűz fogan és szül? Természetére nézve is csodálatos, hiszen ez a gyermek két természetet hordoz magában: az istenit és az emberit. Ő egyaránt Isten és ember. Úgy vált emberré, hogy egy percig sem szűnt meg Istennek maradni. De úgy volt Isten, hogy elrejtette isteni dicsőségét emberi természetében.

Hát nem csodálatos ez a gyermek? Születését, de egész életét is csodák övezik: megkeresztelkedése, a pusztában való megkísértése, tanítása, csodái, megdicsőülése. De nemcsak élete csodálatos, hanem halála is: a három órás sötétség, a kárpit kettéhasadása, a sziklák megrepedezése, a földindulás; sőt feltámadása méginkább, s végül mennybemenetele. S az is csodálatos, hogy most az Atya jobbján ül és közbenjár érettünk. Bármit is vizsgálunk Krisztussal kapcsolatosan – természetét, tisztségeit, cselekedeteit –, azt tudjuk megállapítani, hogy csodálatos. Csodagyerek. Csodálni és imádni való gyermek. „Nagy a kegyességnek eme titka: Isten megjelent testben.” – írja Pál apostol Timótheusnak. (1Tim 3,16) Egy csodálatos gyermek adatott nekünk. Örvendjünk azért és vígadjunk, hogy ilyen csodálatos gyermekkel aján-

dékozott meg Isten. „Miért kérdezősködöl nevem után, amely olyan csodálatos?” – kérdezte Sámson apjától az angyal. (Bir 13,18) Csodálatos ez a gyermek, ezért nem tudjuk Őt teljesen felfogni, mint ahogyan Istent magát sem tudjuk felfogni.

2. Tanácsos. Ezt a gyermeket már 12 éves korában a doktorok között látjuk, akik Őt hallgatva, „elálmélkodtak az Ő értelmén és az Ő feleletein”. (Lk 2,47) Ha ennek a gyermeknek isteni természetéről nem tudnánk, azt mondanánk, hogy koraérett. Ő a bölcsességnek forrása, „Ő ad csodás tanácsot és nagyságos bölcsességet”. (Ézs 28,29) „Tőle vagytok pedig ti a Krisztus Jézusban – írja Pál a korintusiaknak –, ki bölcsességül lőn nékünk Istentől...” (1Kor 1,30) Krisztus a mi tanácsosunk, a mi tanítónk; a legbölcsebb tanító. „És származik egy vesszőszál Isai törzsből, s gyökereiből egy virágszál nevedik. Akin az Úrnak lelke megnyugszik: bölcsességnek és értelemnek lelke, tanácsnak és hatalomnak lelke, az Úr ismeretének és félelmének lelke.” (Ézs 11,1-2) Nem kell maga köré gyűjtenie tanácsosokat, mert benne találta a bölcsességnek teljessége. (Kol 2,3) „Kicsoda igazgatta az Úr lelkét, és ki oktatta Őt, mint tanácsosa? Kivel tanácskozott, hogy felvilágosítsa Őt, és tanítsa Őt igazság ösvényére, és tanítsa ismeretre, és oktassa Őt az értelem útjára?” (Ézs 40,13-14)

Ő volt a tanácsos, amíg a földön élt: Ő tanácsolta, hogy higgyenek benne; Ő

hívta magához azokat, akik megfáradtak és megterheltek; akiket meggyógyított, azoknak azt tanácsolta, hogy többet ne vétkezzenek; követőinek azt tanácsolta, hogy azt tegyék az emberekkel, amit szeretnének, hogy amazok tegyenek velük; továbbá, hogy éljenek alázatosan és szerényen; hogy hordozzák el szelíden a nyomorgatásokat; hogy szeressék egymást; és imádkozzanak az Atyához az Ő nevében.

Ő most is a mi tanácsosunk az Ő Igéje és Szentlelke által, akit Pártfogónak, Tanácsosnak küldött el. Ő a mi lelkigondozónk, ki Igéjével és Lelkével tanácsol bennünket.

3. Erős Isten. Akik Karácsonykor még mindig egy jászolban fekvő „jézuskára” gondolnak, olvassák el ezt a verset, s lássák meg, hogy az a gyermek, akit ők – ismeretlenül – ünnepelnek, valójában erős Isten. Mert nem akárki jelent meg, hanem Isten jelent meg testben. Bármennyire furcsának is tűnik Őt gyermekként elképzelnünk, nem szabad megfélekezünk, hogy Ő az erős Isten. Pál „felette örökké áldandó Isten”-nek nevezi Jézus Krisztust. A Zsidókhoz írt levélben ezt olvassuk erről a Fiúról: „A te királyi széked óh Isten örökkön örökké”. (Zsid 1,8) Ez a Fiú azt mondta magáról, hogy neki adatott minden hatalom mennyen és földön. (Mt 28,18) Van ereje megszabadítani és megtartani bennünket. Van ereje megőrizni az Ő egyházát, úgy hogy a pokol kapui sem vehetnek erőt rajta. Krisztus legyőzhetetlen, ezért ha az Ő oldalán állsz, bármilyen ellenséggel szemben meg tud őrizni. Ő az a nagyobb testvér, akinek oltalmába menekülhetsz, valahányszor az ellenség sarokba szorít. Ő minden helyzetből ki tud menteni téged, mert Ő erős Isten. Ő nem csak bölcs – aki bölcs dolgokat tervez –, hanem erős is, Aki terveit megvalósítja. Az „El gibbor” ennek a gyermeknek isteni természetére utal. Ő több, mint ember, Ő Isten. Ezt a kifejezést találjuk az 5Móz 10,17-ben is: „Mert az Úr, a ti Istenetek, isteneknek Istene és Uraknak Ura; nagy, hatalmas és rettenetes Isten, Aki nem személyválogató, sem ajándékot el nem fogad.” (Más igék: Jer 32,18; Neh 9,32; Zsolt 24,8)

Krisztus Isten, ahogyan ezt természetből és munkáiból láthatjuk. Ugyanazt végzi, mint az Atya: teremt, gondot visel, csodákat tesz, megvált, halottakat támaszt, bűnöket bocsát meg, ítéletre előhív. Istenségét abból is láthatjuk,

amit a földön tett: betegségekből gyógyított, ördögöket űzött, a vizet borrá változtatta, a tengert lecsendesítette, a halottat feltámasztotta (önmagát is), bűneinket magára vette, ellenségeinket legyőzte. Istenségét abból is láthatjuk, amit most tesz: embereket elhív, a száraz csontokat élökké teszi, kiragad a Sátán markából, gondjainkat magára veszi, megőriz a teljes eleséstől, („És én örök életet adok nékik; és soha örökké el nem vesznek, és senki ki nem ragadja őket az én kezemből.” – Jn 10,28), megkötözi a Sátánt, feltámasztja a halottakat, kárhozatra küldi a gonoszokat és örök életre az igazakat. Ki teheti ezt meg? Az, Aki erős Isten. Krisztus meg tud tartani minket.

4. Örökkévalóság Atyja. Ez a kifejezés egyrészt arra vonatkozik, hogy Krisztus öröktől fogva létezik. Ez a „gyermek” már akkor létezett, amikor mi még nem léteztünk, sőt amikor még semmi sem létezett Istenen kívül. Ő az Alfa és az Ómega. Előtte semmi sem volt, de Ő mindig létezett. „Örök időktől felkenettem”. (Péld 8,23) Neki nincs kezdete vagy vége. Másrészt arra is utal a próféta, hogy a Messiás szerzi meg nekünk az örök életet, ilyen értelemben is az örökkévalóság Atyja, vagyis szerzője. Ő szerzett nekünk örök életet, halhatatlanságot. (2Tim 1,10)

5. Békesség fejedelme. „És Ő megsebesítettett bűneinkért, megrontatott a mi vétkeinkért, békességünknek büntetése rajta van, és az Ő sebeivel gyógyulánk meg.” (Ézs 53,5) Ő a béke teremője és megtartója. „...Ő a mi békességünk...” (Mik 5,5) „És kivesztem a szekeret Efraimból és a lovat Jeruzsálemből, kivesztem a harci kézívet is, és békességet hirdet a pogányoknak; és uralkodik tengertől tengerig, és a folyamtól a föld határáig.” (Zak 9,10)

Ő szerzett békességet zsidó és pogány között. (Ef 2,14) Ő szerzett békességet Isten és ember között: „Megigazulván azért hit által, békességünk van Istennel, a mi Urunk Jézus Krisztus által.” (Róm 5,1) „Minthogy az Isten volt az, aki Krisztusban megbékéltette magát a világgal...” (2Kor 5,19)

Ő az, Aki békességet adott nekünk: „Békességet hagyok néktek; az Én békességemet adom néktek: nem úgy adom Én néktek, amint a világ adja. Ne nyugtalankodjék a ti szívetek, se ne féljen!” (Jn 14,27) Érdekes, hogy Krisztus születésekor nemcsak a Római Birodalomban, de az egész világon béke volt. És az is érdekes, hogy az akkori kínai császár megváltoztatta nevét Ngayusról Pingusra, ami „békesség”-t jelent. Akiben Krisztus uralkodik, békesség van, mert az Ő uralkodása békés uralkodás. (7. v.)

Bethlehem mai látképe

Kedves testvérem! Lásd meg, hogy ki az a **gyermek**, aki született, aki adott nekünk. Amikor nehézségekkel küzdesz, tekints Krisztusra, Aki Csodálatos, Aki csodálatosan megkeresett és megmentett téged, s Ő továbbra is csodálatosan tud vigyázni rád, csodálatos módszerei vannak arra, hogy megtartsan téged. Amikor tanácstalan vagy, nézz Krisztusra, Aki a te Tanácsosod, lelkigondozód! Amikor erőtlenségek, nézz Krisztusra, Akinek kezében van minden hatalom mennyen és földön! Ne csüggedj el, mert meg tud védeni minden veszélytől. Ha túlságosan lekötnék a földi dolgok, lásd meg, hogy Ő örök életet szerzett neked, s az odafelvalókkal foglalkozzál, ne a földiekkel, mert földi életed csak a párához hasonlítható, neked örök hazád van a mennyben. Amikor nyugtalanság van benned, s nincs békességed, kérjed a békesség fejedelmét, hogy állítsa helyre a békességet szívedben, őrzi ki szívedből a nyugtalanságot, békétlenséget szülő gondolatokat, s adja neked vissza az Ő békességét, mely minden értelmet felülhalad!

Kedves barátom! Ha az eddigi karácsonyok alkalmával csak egy kis gyermeket ünnepeltél, de nem tudtad azokat róla, amiket Ézsaiás próféta elmondott, fordulj hozzá bűnbánattal, s lásd meg: az a kis „jézuska” nem az a gyermek, akiről Ézsaiás próféta jövendölt. Hiszen Igénkben egy Fejedelemről, egy Tanácsosról, erős Istenről, örökkévaló lényről, egy csodálatos gyermekről olvasunk. Ő, bárcsak meglátnád, hogy ez a gyermek egy nagyon különleges gyermek volt, s azt, hogy ez a Jézus most az Atya jobbán ül, és eljön ítélni eleveneket és holtakat. Borulj le a Fiú előtt, és imádjad Őt, mert az Ő kezében van az élet és a halál! Ámen.

„Csókoljátok (szeressétek) a Fiút, hogy meg ne haragudjék, és el ne vesszetek az úton, mert hamar felgerjed az Ő haragja. Boldogok mindazok, akik Őbenne bíznak!” (Zsolt 2,12)

Sikó Mihály

A Szentírásról...

„Ahhoz, hogy megsemmisítsük a keresztyénséget, mindenekelőtt az emberek Szentírásba vetett hitét kell megsemmisítenünk...”

Voltaire

„Olvasd a Szentírást újból és újból; soha ne tedd le a szent könyvet a kezedből! Tanulj, hogy taníthass!...”

Jeromos

„A Biblia egy hatalmas vég vászon, amelyet az igazság szövőszékén szöttek...”

Spurgeon

„A Szentírás a Szentlélek könyvtára, az isteni ismeret gyűjteménye... A Szentírás tartalmazza úgy a *credendá*-t, azaz, mindazt amit hinni kell, mint az *agendá*-t, azaz, mindazt, amit cselekedni kell...”

Thomas Watson

„Isten Igéje tökéletes minden tekintetben. Túl lép minden rendszeren és megszégyení minden formát...”

Spurgeon

„A Szent könyv elvetése egyenértékű a Király trónfosztásával...”

C. S. Lewis

„Vesd össze a Szentírást a Szentírással! A hamis tanítások – a hamis tanúkhöz hasonlóan –, nem egyeznek meg egymással...”

William Gurnall

„Tudom, hogy a Biblia ihletett, mert engem is ihlet...”

D. L. Moody

A vizsolyi Biblia

„A Szentírásnak azért van a hívők körében teljes tekintélye, mivel tudják, hogy az égből akként adatott, mintha magának Istennek élő szava hangzanék abban onnan felülről...”

Kálvin

„Isten mindenütt jelen van. Mégis, nem akarja hogy Őt mindenütt keresd, hanem egyedül a Szentírásban... Ha nem ezt teszed, Istent kísérted és bálványimádást vezetsz be!...”

Luther

„A Szentírás isteni könyv, ezért isteni segítséggel érthető meg...”

A. W. Tozer

„Az emberek nem azért utasítják el a Szentírást, mert ellentmond önmagának, hanem azért, mert ellentmond nekik...”

Anonymus

(A Szerk.)

A reménység vallása

Ha a szeretet és a keresztyénség viszonyáról van szó, akkor mindenki tudja, hogy a kettő szorosan összefügg egymással. Legalább is a gyakorlatban így kellene lennie. Persze népegyházi keretek közt, amikor mindenki keresztyénnek vallja magát, sokan képviselnek olyan keresztyénséget, melynek nem sok köze van a biblikus szeretet-hez (igaz, így már nem sok közük van az igazi keresztyénséghez sem). Ettől függetlenül mindenki vallja, hogy a keresztyénség és a szeretet elválaszthatatlanok egymástól.

Ha a hit és a keresztyénség viszonyáról van szó, akkor szintén mindenki tudja, hogy a kettő szorosan kapcsolódik egymáshoz. Legalább is a gyakorlatban így kellene lennie. Persze népegyházi keretek közt, amikor mindenki keresztyénnek vallja magát, sokan képviselnek olyan keresztyénséget, melynek nem sok köze van az élő hithez. De azért mindenki vallja, hogy a keresztyénség és a hit elválaszthatatlanok egymástól.

Ha azonban a reménység kérdése jön szóba, akkor a legtöbb ember számára ez nem mindenáron a keresztyénséggel asszociálódik. A névleges keresztyének nagy része nem lát semmi összefüggést a keresztyénség és a remény közt. Még a hitvalló keresztyének gyakorlati élete is nagyon sokszor teljesen híjával van a biblikus reménységnek.

Pedig Isten Igéje, az 1Kor 13,13-ban ezt a hármat szorosan egymáshoz köti, mintegy a keresztyénség alappilléreiként: „Most azért megmarad a hit, remény, szeretet.” Ezek elválaszthatatlanok egymástól, nem léteznek egymás nélkül. Ezt alátámasztja a hit bibliai meghatározása is: *a hit pedig a reménylett dolgoknak valósága.* (Zsidó 11,1) Ha nem reménykedek, akkor nincs is hitem. Vagy gondoljunk a szeretet egyik bibliai meghatározására: a szeretet mindent *remél.* (1Kor 13,7) Remény nélkül biblikus szeretetről sem beszélhetünk. A hit, remény és a szeretet egymástól elválaszthatatlanok, így elengedhetetlen alkotó elemei a keresztyén életnek. Tudom, hogy a gyakorlatban sok hiányosságunk van szeretetünk területén is, a hitünk területén is, de ebben az írásban csak a remény kérdéskörével fogok foglalkozni.

Meghatározás

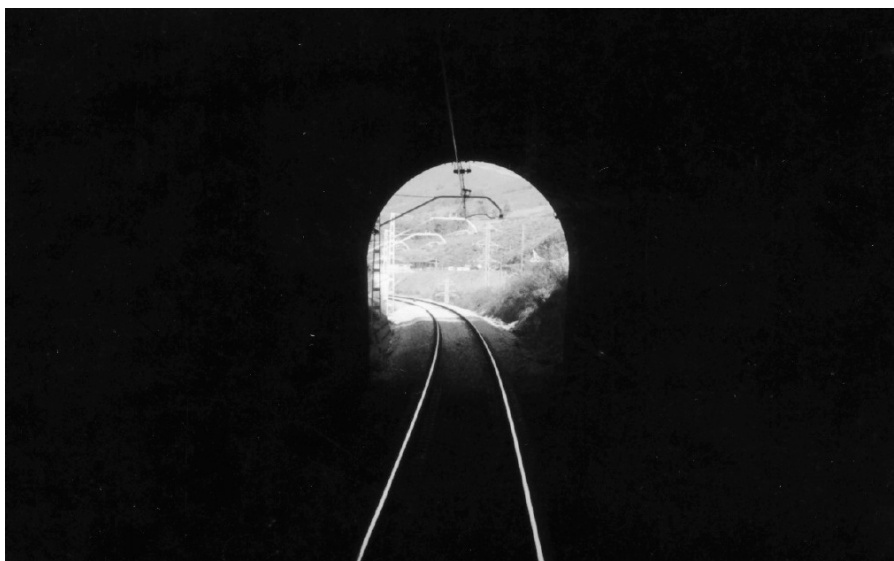
Mindenekelőtt azt kell meghatároz-
zuk, milyen jelentést hordoz magával a remény szó. Meg kell vizsgáljuk, hogy az általánosan elfogadott jelentése azonos-e azzal, amivel a Biblia ruházza fel. Sajnos, nagyon sokszor keresztyénként is azzal a meghatározással vagyunk, amit a világból magunkkal hoztunk, anélkül, hogy ennek létjogosultságát valaha is megvizsgáltuk volna. Pedig a biblikus remény sok tekintetben különbözik a világban jelenlévő reménytől.

A Magyar Értelmező Kéziszótár szerint a remény, az bizalom, hit abban, hogy amit óhajtunk az megvalósul. Ha valaki reménykedik, akkor az a személy kitartóan hisz reményei megvalósulásában, valakitől, valamitől várja reménye megvalósulását. Ez a meghatározás eléggé hitelesen rámutat arra, ami a világi remények nagy részét táplálja: az emberi kívánság. Vágyódik valaki, valami után és reméli, hogy az megvalósul. Pedig sok esetben semmi alapja nincs mindezt remélni. Ezért is létezik a vak remény kifejezés, amikor valaki alaptalanul reménykedik valamiben. Sajnos, nagyon sok, magát keresztyénnek nevező személy is, ily módon igyekszik villogtatni az ő reménységét – az ő kívánságaitól fűtve, különösebb alap nélkül. De az igazi remény – mint például a biblikus remény – szilárd alappal rendelkezik. Sőt, egyedül a biblikus remény nyugszik igazán szilárd alapon. Minden másnak ingatag vagy teljesen hiányzó az alapja.

A hitetlenek reménysége bizonytalan

Például valaki remélheti, hogy megnyeri a lottó főnyereményét. Egyértelmű, hogy az e világi kívánság táplálja ezt a reményt, és az illető arra alapoz, hogy elméletileg valaki megnyerheti. Persze gyakorlatilag nagyon sokszor nem nyeri meg senki a főnyereményt, és az heteken, hónapokon keresztül halmozódik. Ha pedig megnyeri is valaki, akkor az egy a több százezer vagy több millió ember közül. Nagyon ingatag alapon álló, bizonytalan reménység ez. De vegyünk egy elérhetőbb példát a világi reménység bizonytalanságára. Valaki már 57 éves, látszólag egészséges, megvan a szükséges munkaéve, csak még a kora hiányzik ahhoz, hogy nyugdíjba menjen. De reméli, hogy megéri a nyugdíjas kort. Több esélye van erre, mint a lottós egyénnek, de az ő reménye sem nyugszik száz százalékos alapon. Sok minden történhet, ami felborítja reményeit, ami miatt esetleg azok soha nem teljeseznek be. Például megemelik a nyugdíj korhatárt, csődbe megy az a cég, amelynél a nyugdíjbiztosítása volt, esetleg meghal nyugdíjazása előtt.

Persze ez nem jelenti azt, hogy az alaptalan, vagy ingadozó alapú remények soha nem teljeseznek be. Az e világi remények, a hitetlenek reményei is beteljesedhetnek. Csak arra szerettem volna rámutatni, hogy az e világi remények mindig nagyon bizonytalanok, soha nem 100%-an biztosak. Sokszor az emberek csak áltatják magukat az ilyes-

fajta reménnyel. Manapság nagyon népszerű a pozitív gondolkodás, hogy ti. mindig azt kell remélni, hogy jól, kellemesen alakulnak az események. De egy Isten nélkül élő embernél ez csak önámítás, ami előbb vagy utóbb lelepleződik és ha előbb nem, akkor a halállal biztosan. A legtöbb Istentől távol élő ember, ha megpróbáltatásokban van része, akkor áltatja magát azzal a reménnyel, hogy a halál majd megoldja a problémáit. Vagy sokan áltatják magunkat azzal a reménnyel, hogy a halál után vár rájuk az örök élet. Én is, megtérésem előtt elég határozott reménységgel bírtam, hogy örök életem lesz. Na persze nem sok alapja volt ennek a reménységnek, nem bibliai igazságokon nyugodott az én reményem, hanem az én vágyaimon.

A Példabeszédek könyve lerántja a leplet a hitetlenek reménységéről. *Mikor meghal az istentelen ember, elvész az ő reménysége; a bűnösök várakozása is elvész.* (Péld 11,7) Isten Igéjében több helyen is olvashatunk arról, hogy már a földi életben Isten sokszor megszégyeníti azokat, akik nélküle élnek, azáltal is, hogy romba dönti a reménységüket. *Ilyenek az ösvényeik mind azoknak, akik Istenről elfeledkeznek, és a képmutatónak reménysége is elvész.* (Jób 8,13) A reménytelenség és az alapítatlan remények az Isten nélkül élők osztályrészé.

Ez persze nem jelenti azt, hogy ezen dolgokkal nem kísértheti meg a Sátán a hívőket is. Sajnos, nagyon sok gyakorlati példát látunk arra nézve, hogy Isten gyermekei néha reménytelenebbek a hitetleneknél. Sajnos, sok hívő ember reményeit e világi kívánságok táplálják, e világi ígéretekre vannak alapozva, és nagyon sok hívő táplál vak reményeket is, melyeknek semmi szilárd alapjuk nincs. Ezek megjelenési formája olyan változatos, hogy lehetetlen mind felsorolni. Sokkal egyszerűbb, ha bemutatom, milyen az igazi, biblikus remény, és ahhoz mérve lelepleződik nek hamis reményeink is.

A keresztyén ember reménysége Istenben van

Ezzel kapcsolatosan nagyon sok bibliai Igét lehetne idézni. *Mert te vagy az én reménységem, oh Uram, Istenem.* (Zsolt 71,5) *Az Úr Istenben vetem reménységemet, hogy hirdessem minden te cselekedetedet.* (Zsolt 73,28) *Boldog,*

a kinek segítsége a Jákób Istene, és reménysége van az Úrban, az ő Istenében. (Zsolt 146,5)

Sőt a gyerekeink hitre nevelésének is egyik célja az, hogy Istenbe vessék majd az ő reménységüket. *Hogy Istenbe vessék reménységüket és el ne felejtkezzenek Isten dolgairól, hanem az Ő parancsolatait megtartsák.* (Zsolt 78,7)

Isten, az Ő Igéjében a Reménység Istenének is van nevezve. *A reménységnek Istene pedig töltson be titeket minden örömmel és békességgel a hívésben, hogy bővülkedjete a reménységben a Szent Lélek ereje által.* (Róma 15,13) És nem véletlen az, hogy a mi Istenünk a Reménység Istene. Az Ő jellege alkalmassá teszi Őt erre. Egy megbízhatatlan, jellemtelen, hazudozó és véleményét folytonosan változtató emberben nem reménykednénk. De egy igazmondó, tulajdonságaiban nem változó Istenben reménykedhetünk! Ha az Ő tulajdonságai, amelyeket több ezer évvel ezelőtt kijelentett, bizalom gerjesztőek és nem változnak, akkor azok ma is reményt kell ébresszenek az Ő népében. Ha Dávidnak lehetett Isten a reménysége, akkor nekünk, Isten népének, néhány ezer év távlatából is lehet Isten a bizodalmunk. És mégis, sok, magát hívőnek nevező ember a reménytelenségével azt a látszatot kelti, hogy Isten megbízhatatlan, jellemtelen személy.

Pedig egy végtelenül bölcs Istenben reménykedhetünk, akkor is, amikor a mi megoldásaink, elképzeléseink már rég felmondták a szolgálatot. Egy hívő ember akkor is reménykedhet, amikor már nem lát semerre kiutat, amikor nem látja a megoldást. Mégis, sok, magát hívőnek nevező személy, elveszti a reményt, amikor kimerülnek saját megoldásai, amikor nem látja, a hogyan tovább-ot. Pedig a végtelenül bölcs Istenben továbbra is reménykedhet, mert az Ő megoldásai nem merülnek ki.

Egy mindenható Istenben akkor is reménykedhetünk, amikor a mi erőnk teljesen elfogyott, amikor belebuktunk valamibe, amikor látszólag véglegesen csődöt mondtunk. Reménykedhetünk, mert a Mindenható Isten soha nem mond csődöt! Ő nem csak hogy képes kigondolni megoldásokat, hanem képes azokat véghez vinni, és ebben Őt semmi és senki nem állíthatja meg. Sokszor, magukat keresztyéneknek nevező személyek, amikor elbuknak, amikor elfogy az erejük, amikor nem látják a

kivitelezés módját, amikor csődöt mondanak valamilyen területen, teljesen elvesztik e reményt. Azt a látszatot keltik, hogy velük együtt Isten is zsákutcába jutott. De a Reménység Istene Mindenható Isten! Ő soha nem kell tördelje a kezét, hogy most hogyan tovább!

Sajnos, a hívők reménysége sokszor csak földhöz ragadt, olyan gyakran nem Istenben van, hanem önmagukban, más emberekben, a kilátásokban, saját elképzeléseikben, stb. Ezek pedig e világ szerinti reménységek, cserép lábakkal. És nagyon könnyen összeomlanak, akár csak a Dániel könyvében megjelenő bálvány. Ekkor pedig ezen személyek remény nélkül maradnak, megszégyenülnek. Esetleg ellentmondást is láthatnak abban az ígéletben, hogy a reménység nem szégyenít meg, mert hát az ő reménységük megszégyenüléshez vezetett.

De a Róma 5,5-beli ígélet, hogy a reménység nem szégyenít meg, a biblikus reménységre vonatkozik. A biblikus reménység pedig Istenbe vetett reménység! Az Istenbe vetett reménység pedig Isten kijelentett tulajdonságainak és ígéreteinek szem előtt tartását kell jelentse. Amint már említettem, megtérésem előtt reméltem, hogy földi életem után Isten örök élettel ajándékozz meg, de ennek nem volt semmi bibliai alapja. Felületes vizsgálat alapján úgy tűnhetett, hogy Istenben reménykedek, de az, amit elvártam Istentől különbözött attól, amilyennek Ő kijelentette magát a Bibliában, teljesen ellentmondott az Isten kijelentett akaratának. Ez egyedül az én ábrándjaimra és elképzeléseimre támaszkodott, arra, hogy saját belátásom szerint nem voltam annyira romlott, mint a barátaim. Úgy gondoltam, hogy ez elég alap arra, hogy az örök életben reménykedjek.

A Biblia szerint azonban nem elég. A hívő ember reménysége Istenben van, Isten kijelentett tulajdonságai és ígéretei szem előtt tartásával. Sokan jelskednek abban, hogy olyan dolgokat remélnek Istentől, amit Isten soha nem ígért, ami ellentmondana az Ő tulajdonságainak. Sokakat megkísért a Sátán azzal, amivel Krisztust is, tudniillik, hogy ugorjanak le a templom tornyáról, vagy valami más örültségben várják Isten segítségét. Sokan közülük elbuknak itt, nem állnak ellen a kísértésnek és azt gondolják, hogy az ő hitük, reménységük Istenben van. Reményt táplálnak az iránt, amit Isten soha nem ígért, ami-

nek különös alapja nincs, ami sokszor Isten kísértés és így nem marad el a csőd és a melléfogás sem.

Különösen a karizmatikus mozgalom jeleskedik az ilyen rajongó reménység táplálásában, amely nem Isten kijelentésén nyugszik, hanem az emberi kívánságokon. Részt vettem egyszer egy evangélizációnak nevezett alkalmon, ahol több órán keresztül azt a reményt igyekeztek felkelteni az emberekben, hogy Istentől bármit lehet kérni, csak érthetően körül kell írni. Természetesen nem a szentségben való előrehaladásban reménykedtek, hanem autók és mahagóni bútor megszerzésében. Ha Isten kijelentett tulajdonságait és kijelentett ígéreteit szem előtt tévesztjük, akkor ne ámítsuk magunkat azzal, hogy a mi reménységünk Istenben van! És ne gondoljuk, hogy csak a karizmatikusokat kísérti meg az, hogy Isten Igéje által alá nem támasztott dolgokban reménykedjenek!

Természetesen az Ige bátorít arra, hogy az e világi szükségleteinket is tárjuk fel Isten előtt és legyünk reménységgel, hogy Ő cselekszik. De a reménységünk nem az kell legyen, hogy Ő mindenáron úgy cselekszik, ahogy azt mi szeretnénk, ahogy azt mi gondoljuk, hogy jó lenne – hisz ennek elmentmond sok bibliai Ige. Ha a reménységünk az Ige fényében marad, akkor a „legyen meg a Te akaratom” szem előtt tartásával várjuk a választ. Megemlékezzünk arról, hogy akik Istent szeretik, azoknak minden a javukra van, beleértve azt is, amikor az események nem várt módon alakulnak. Nem reméljük azt mindenáron, amit a mi testi vágyaink leginkább óhajtanának, hanem rábízunk magunkat arra, amit Isten az Ő tökéletes terve és végtelen bölcsessége alapján ad. Biblikus reménység az, amikor az én reménységem nem egy eseménynek az általam várt irányba való alakulásában van, hanem magában Istenben.

Az Istenben reménykedő ember tudja, hogy Isten felügyeli az eseményeket és ezért nem fog meginogni reménységében még akkor sem, ha másképpen alakulnak az események, mint ahogy azt gondolta, hogy jó lenne. Ha reménységünk az események egy bizonyos irányba való alakulásával és nem Isten lényével kapcsolatos, akkor könnyen csalódhatunk, akkor a reménységünk könnyen megszégyenítővé válik. A reménység akkor nem szégyenít

meg, ha az Istenbe vetett reménység, ha az Isten Igéjébe vetett reménység.

Persze, ha a mi fülünk e világra van hangolódva, a mi szemeink folyton csak e világra tekintenek, ha a mi elménk e világ dolgaival van tele, akkor a mi reménységünk is könnyen e világ dolgai köré szövődhet, azokból táplálkozhat. Ha magunkra nézünk, vagy másokra, vagy e világ eseményeire, akkor könnyen táplálhatunk hamis reményeket, vagy hamar reménytelenévé válnunk. De ha Istenre nézünk, az Ő tulajdonságaira, akkor olyan reményt táplálhatunk magunkban, amely nem szégyenít meg. Isten Igéjének alapos tanulmányozásával, az arról való elmélkedéssel gerjeszthetjük a szilárd alapon nyugvó reményt. Emellett még van egy Istentől rendelt módja a szilárd alapon nyugvó reménységben való növekedésnek.

A megpróbáltatás haszna

Ez az eszköz a próbatétel, a megpróbáltatás. A próbatétel pedig reménysé-

get nemz. (Róma 5,4) Ez első hallásra furcsán hangzik, hisz az e világi reménység mindig a próbatétel elkerülésével van összekötve. Az Isten nélkül élő ember mindig abban reménykedik, hogy elkerüli Őt a megpróbáltatások. Sőt, a hívőkben lévő óember is ebben reménykedik. De Isten Igéje azt tanítja, hogy a megpróbáltatás biblikus reménységet szül! Hogyan lehetséges ez? Gondoljunk csak Isten népe életéből jól ismert megpróbáltatásokra. Például Gedeonék esetére! Nagy megpróbáltatásban van részük: az országban az ellenség garázdálkodik, mindenki retteg, bujkál. Gedeonék csatára készülnek, de emberileg nézve semmi esélyük. Semmi nincs, ami e világi reményt táplálhatna bennük. Nincs fejlett haditechnikájuk, nincsenek számbeli fölényben, a sereg nagy része annyira retteg, hogy az első ajánlatnál feladja és elmegy. Emberileg semmi kilátás, fel sem bírják fogni, hogyan fognak alakulni az események. Táplálhatnak magukban bármily e világi reményt? Nem! Táplálhatnak magukban biblikus reményt, mely-

nek tárgya Isten és az Ő Igéje? IGEN! Ha a megpróbáltatás nem lett volna ilyen nagy, akkor lehet, hogy saját erejünkben reménykedtek volna, esetleg számbeli fölényükben, de ebben a nagy megpróbáltatásban csakis Istenben reménykedhettek.

Ha pedig már tapasztaltuk Isten szabadítását a megpróbáltatás idején, akkor ez reménységet ad a jövőbeli megpróbáltatások idején is. Isten népe a megpróbáltatás idején gyakran merített reménységet abból, hogy felidézte a múltbeli szabadulásokat, amelyeket Isten más megpróbáltatások kapcsán adott. A megpróbáltatás tehát reménységet szül!

A biblikus reménység egy óriási kiváltság számunkra, hisz azokban az esetekben is, amelyek egy hitetlen számára a legreménytelenebbek, egy hívő ember életében reménységet szülhetnek! De a reménység nemcsak kiváltsága a hívőknek, hanem kötelessége is! Isten Igéjében ugyanis találhatunk parancsolatokat arra, hogy Istenben reménykedjünk.

Hagyd el a te árváidat, én eltartom özvegyeidet is; bennem vessék reménységüket. (Jer 49,11) Vagy olvashatunk arról az újszövetségben, hogy az újjászületésünk egyik célja az, hogy élő reménységgel bírjunk: *Áldott az Isten és a mi Urunk Jézus Krisztusnak Atyja, a ki az Ő nagy irgalmassága szerint újonnan szült minket élő reménységre Jézus Krisztusnak a halálból való feltámadása által.* (1Pét 1,3) Ezért ha Isten gyermekét a biblikus remény hiánya jellemzi, akkor vétkezik Isten ellen. Akkor elhívása tekintetében holtvágányra jutott. Ez egy rossz bizonyágtétel mások fele, hiszen azt a látszatot kelti, hogy a keresztyénség a reménytelenség vallása – pedig nem az. A Zsidó 10,23 szerint a mi vallásunk a reménység vallása.

A biblikus reménység egyben egy kizáró jellegű reménység is. Nem azonos azzal, amit oly sok ember tesz: hát igen, reménykedünk Istenben is, meg ebben is és abban is. Amikor Izrael a szabadulást Egyiptomtól remélte, Isten felrótta nekik és megengedte, hogy csalódjanak a hamis reményben. Persze volt eset, amikor Isten más népeket használt fel Izrael megszabadítására, de ezek csak eszközök voltak. A Szabadító ekkor is maga Isten volt. Isten adott nekünk képességeket, lehetőségeket, eszközöket, amelyeket használnunk kell, de a reménységünknek soha nem ezekben kell lenni. A Kísértő pedig új-

ra meg újra igyekszik eltolni ebbe az irányba a dolgokat.

Bizonyoságtéves és megszentelődés

A szilárd alapokon nyugvó, biblikus reménység a keresztyén bizonyágtétel mozgatórugója is. A reményteljes élet kíváncsossá teszi a keresztyénséget a reménytelen pogányok előtt. A reménytelen keresztyén élete által Isten ügye is gyaláztatik. A reményteljes élet szólásra is ösztönöz. Amikor az emberen erő vesz a reménytelenség, nem tanácsol másokat. A reményteljes ember azonban tud másokat is tanácsolni, megtérésre hívogatni. Nem véletlen, hogy Isten Igéje is csatolja a kettőt egymáshoz.

Mindig készek legyetek megfelelni mindenkinek, a ki számot kér tőletek a bennetek levő reménységről, szelídséggel és félelemmel. (1Pét 3,15) Legyünk készek, mert egy reménytelen világban, ha feltűnik egy reményteljes ember, rá fognak kérdezni a benne lévő reménységre.

A szilárd alapokon nyugvó reménység óriási erő a megszentelődés területén is. Nincs olyan keresztyén, aki ne kesergett volna elbukásai kapcsán, akit ne kísértett volna meg a reménytelenség ezen a területen. Lehet szilárd reménységünk a megszentelődés területén? Vannak Istentől kapott ígéreteink ezen a területen? IGEN! *Meg lévén győződve arról, hogy Aki elkezdte bennetek a jó dolgot, elvégzi a Krisztus Jézusnak napjáig!* (Fil 1,6) *Mert Isten az Aki munkálja bennetek mind az akarást, mind a munkálást jó kedvéből.* (Fil 2,13)

Ki kezdte el a jó munkát bennünk? A Mindenható Isten, az Ő Szentlelke által. Ki fogja folytatni és befejezni ezt a munkát? Ugyancsak Ő, a Mindenható és Igazmondó Isten. Lehet a mi megszentelődésünkkel kapcsolatosan biblikus reménységünk? Igen, mert ez a reménység Istenbe vetett reménység, az Ő Igéjéből táplálkozó reménység. Ez a példa nagyon jól szemlélteti, hogy milyen egy igazi, szilárd alapokon nyugvó reménység.

A biblikus reménység tehát egy motiváló tényező a megszentelődés területén. Ha a tekintetünket Istenre és az Ő Igéjére szegezzük, akkor ez nem csak a biblikus reményt kelti fel bennünk, hanem a szentségre is ösztönöz. Nem lehet úgy gyönyörködni, reménykedni Istenben és az Ő Igéjében, hogy az ember nyugodtan megmaradjon a bűneiben. Ezt foglalja össze az 1Ján 3,3 is: *És a kiben megvan ez a reménység Ő iránta, az mind megtisztítja ő magát, amiképpen Ő is tiszta.*

Ha megvan ez a reménység, akkor ez magával hozza a szentségre való törekvést is. Az evilági reménység, amely földi dolgokkal kapcsolatos, eltávolít a megszentelődéstől. Amikor valakinek a reménysége e világi megvalósulásokkal kapcsolódik, földi személyekhez kapcsolódik, akkor ez mindent munkál benne, csak megszentelődést nem. A szilárd alapokon nyugvó, biblikus reménységünk nem korlátozódik földi életünkre, hanem az örökkévalóság tekintetében is vannak reményeink. Minden Isten nélküli embernek a legnagyobb leleplezése a hamis remények területén az örökkévalóságba való átlépés lesz. Viszont minden hívő embernek, a legnagyobb reményekre adott igazolás éppen az örökkévalóságba való átlépés lesz. *Ha csak ebben az életben reménykedünk a Krisztusban, minden embernél nyomorultabbak vagyunk.* (1Kor 15,19) *Annak okáért felövezvén elmétek derekait, mint józanok, tökéletesen reménykedjétek abban a kegyelemben, a melyet a Jézus Krisztus hoz néktek, mikor megjelen.* (1Pét 1,13)

Az örökkévalóságban minden Bibliából táplálkozó remény beteljesedik, olyannyira, hogy többé nem is lesz szükség reményre! Az e világi remények pedig végérvényesen szétfoszlanak, semmivé válnak.

Fontos-e az istentiszteletek látogatása?¹

Hűségesen és következetesen látogatni Jézus Krisztus igaz egyházának valamelyik hitvalló gyülekezetét és ott imádni Őt, sokkal fontosabb, mint ahogy mi azt gondolnánk. Az alkalmak rendszeresen látogatása bizonyos üzenetet hordoz magában, és biztos, hogy ennek úgy rövid, mint hosszútávon következményei lesznek. A gyülekezeti alkalmak látogatásának elhanyagolása, valamint a közösségvállalás kerülése a testvérekkel csak betegség vagy nyomás ok esetében fogadható el. Ha ezektől eltérő okok miatt kerüljük az alkalmakat akkor az a következőket jelenheti:

1. Hideg szívre és Krisztus iránti buzgó szeretet hiányára utal, Aki a helyi gyülekezetet felállította. (Jel 2,4; Jel 3,20)

2. Az apostoli példa és Isten szent Igéjének megvetésére mutat. (ApCsel 2,41; Zsid 10,25)

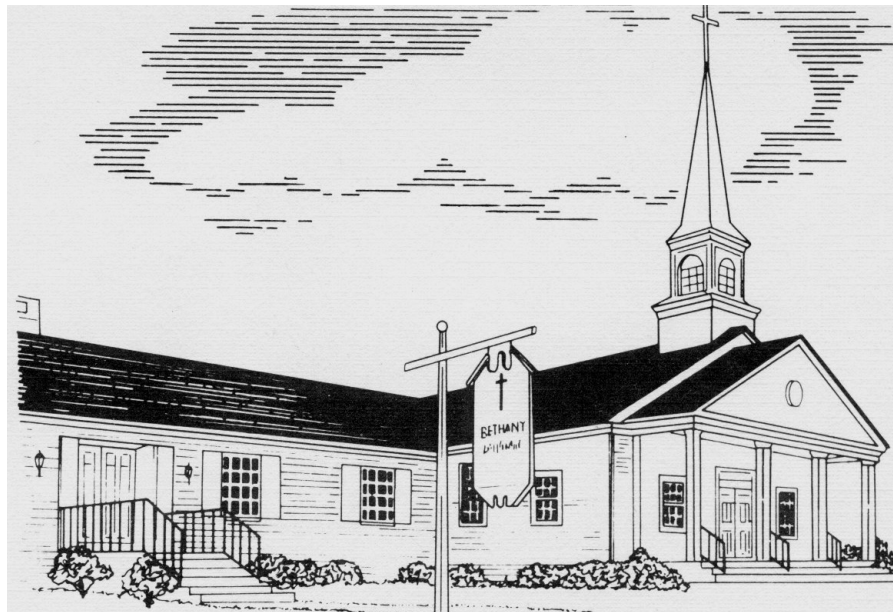
3. Olyan áldásoktól és segítségektől foszt meg, amelyekre az eljövendő héten szükséged lenne.

4. Akadályoz az Istentől kapott talentumok másokkal való megosztásában. (1Thessz 5,14; Zsid 10,24 – „Ügyeljünk arra, hogy egymást kölcsönösen szeretetre és jó cselekedetekre buzdítsuk.”)

5. Megszomorítja a Szentlelket, Aki a tagokban és a gyülekezetben lakozik.

6. Megszomorítja a presbitereket, akik felügyelik életeteket, és Isten Igéjét hirdetik nektek. (Zsid 13,7; Zsid 13,17; 1Thessz 5,12-13)

7. Rossz példát mutat mások előtt, hogy ők is hűtlenek, lusták, közömbösök és önzők legyenek. Sok keresztyén testvér szájából hallhattuk már a következőt: „Ez és ez a testvér nem látogatja rendszeresen az alkalmakat, hát akkor én miért tegyem?” – „A mi leve-

lünk ti vagytok, amely be van írva szívünkbe, amelyet ismer és olvas minden ember.” (2Kor 3,2-3)

8. Elbátortalanítja, megszorítja a Krisztus-testben lévő testvéreket, tehát azt a gyülekezetet, amelynek te is tagja vagy.

9. Rossz bizonyosságtétel a hitetlenek előtt, akik látják következetlenségedet. (Jn 13,35; 1Jn 3,13-14)

10. Ez a magatartás arról tesz bizonyosságot, hogy nem érdekel Krisztus jövőbeni terve azzal a gyülekezettel kapcsolatosan, amelynek te is tagja vagy. (Jer 29,10-11)

11. Megszeged fogadalmadat, amelyben annakidején elkötelezted magad Istennek és az Ő egyházának.

12. Szörnyű visszaeséshez és hitehagyáshoz vezethet. (Zsid 10,25 és Zsid 10,19-39)

13. Megszentségtelenítet a hét legjobb és legcsodálatosabb napját, a vasárnapot, az Úr napját, amikor Krisztus feltámadt a halálból.

A keresztyének csakis kegyelemből, hit által, Jézus Krisztusban nyernek üdvösséget, de ez a megmentő kegyelem arra kell indítsa őket, hogy szeressék Krisztus egyházát. (Zsolt 27,4; Zsolt 84,1-2 és 10; Zsolt 87,1-3) Ha hiányzik belőlünk ez a szeretet, vagy az, hogy elkötelezzük magunkat egy helyi gyülekezet mellett, vajon valódi-e a mi hitünk? Az igaz és üdvözítő hit azt munkálja ki bennünk, hogy szeressük azt, amit Krisztus is szeretett! Jézus pedig nagyon szerette az egyházat! Az Ef 5,25-ben ezt olvassuk: „Krisztus is szeretete az egyházat, és Önmagát adta érte.” John Owen találóan fogalmaz amikor azt állítja:

„Mindenkinek, aki azt vallja, hogy hisz Jézus Krisztusban és örök üdvösségét komolyan veszi, kötelessége, hogy önként, saját meggyőződése alapján csatlakozzon Krisztus valamelyik helyi gyülekezetéhez... *Senkire nem lehet igaz istentiszteelőként tekinteni, aki nem jelenik meg az Ő tornácaiban, hogy tisztességet tegyen Neki...*”²

Kívánom, hogy mindannyian szívből elmondhassuk Dáviddal együtt: „Örvendezek, mikor mondják nekem: Menjünk el az Úr házába!” (Zsolt 122,1)

¹ A *The Banner of Sovereign Grace Truth* magazin 2004. februári számából engedéllyel átvett cikk. Eredeti címe: *Church Attendance: Is it important?* Fordította: Nagy Márta.

² John Owen: *Works*, Vol. 15., „Duty of Believers to Join Themselves in Church Order”, 319-327. o.

Az Úr hűsége...

„Igazság és jogosság a te királyi székednek alapja; kegyelem és hűség jár a te orczád előtt.” (Zsolt 89,15)

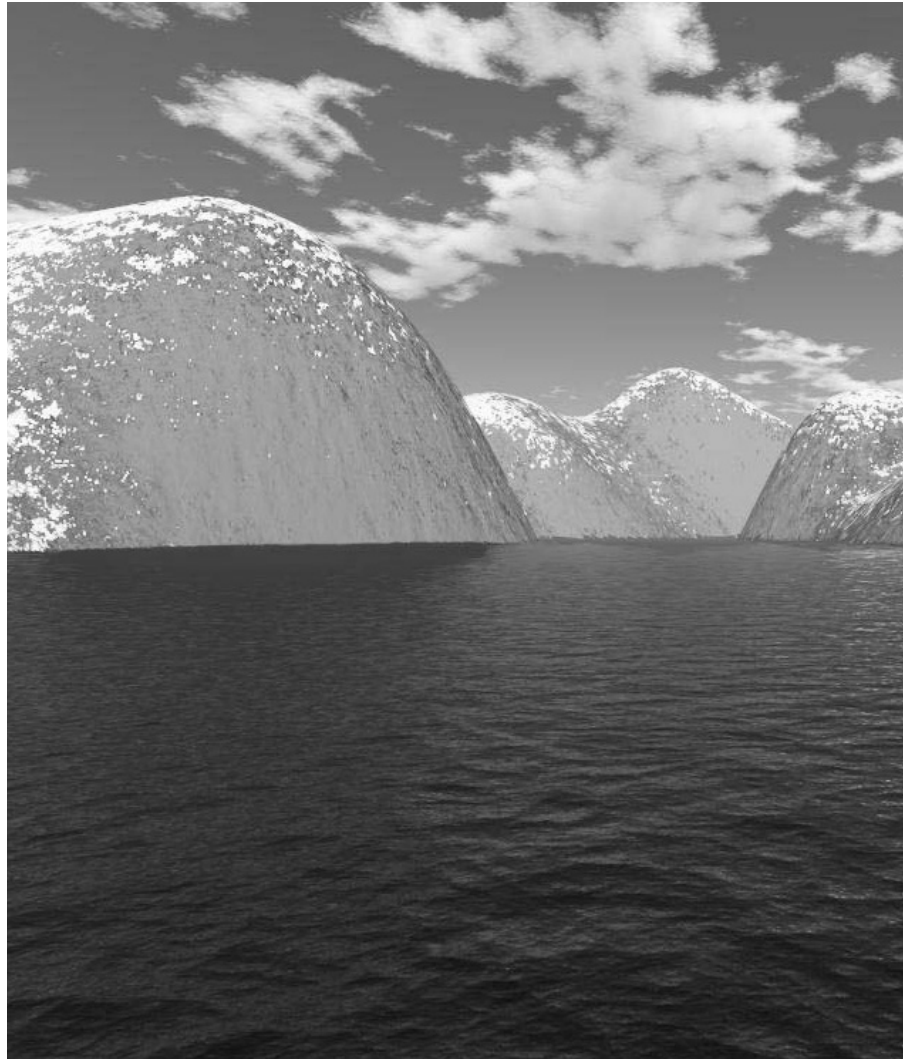
1970-ben születtem Mezőbándon. Négyéves voltam, mikor Marosvásárhelyre költöztünk a szüleimmel. A szüleimtől keveset hallottam Istenről, habár sosem tagadták a létezését. Nagymamám viszont igyekezett pótolni ezt a hiányt.

Gyerekkoromban gyakran járt be a városba, a Baptista gyülekezetbe. Ilyenkor a délelőtti és a délutáni alkalom között gyakran volt nálunk egy lelki testvérével. Mindig megbeszélték az igehirdetésen hallottakat. Örömmel hallgattam ezeket a beszélgetéseket, még ha sok mindent nem is értettem. Ezenkívül nagymamám szeretett bibliai történeteket olvasni nekünk. Később sok evangéliumi könyvet, traktátust is adott. Ezeket az alkalmakat használta fel az Úr arra, hogy megértsem: az én személyes bűneim miatt szenvedett kereszthalált azért, hogy én élhessek. Hála Neki, hogy megnyitotta a szívemet, és megérthettem, hogy halálra méltó bűnös vagyok, és egyedül Krisztusnál van a szabadulás.

A következő évek az első szeretet jegyében teltek el. Következett a konfirmációi előkészítő. Ez nálunk akkoriban két év volt. Isten kegyelméből egy hívő segédlelkész csoportjába osztottak be. Szigorú volt, és ezért még azok sem merték zavarni az órákat, akiket nem nagyon érdekelt a tanulás. Ezért is nagyon hálás vagyok Istennek, mert léha társaságban sokkal nehezebb lett volna tanulni.

A konfirmáció után ifjúsági órákra jártunk, de néhány segédlelkész csere után ezek az alkalmak kezdtek felhígulni. Lassan elmaradoztam az órákról. Sajnos a következő években a lelki életem még inkább hanyatlani kezdett; egyre nagyobb kísértést jelentett számomra a világ. Gyakran elhanyagoltam az Úrral való kapcsolatot, és ez rányomta a bélyegét egész életemre.

Hála az Úrnak, hogy Ő akkor is hűséges maradt, mikor én hűtlen lettem

Őhozzá, és csúnyán elbuktam. Ő nem hagyott el, hanem értem nyúlt, és újból felemelt. Ráadásul még a hozzám illő segítőtársat is elkészítette számomra. A korábbi évek hanyagsága miatt, sok tanításban nem láttam tisztán, de az Úr örködött felettem. Bár különböző ellentmondásos tanításban volt részünk, az Úr ezt is a javunkra fordította. Arra ösztönzött, hogy buzgóbban olvassuk az Ő Igéjét, és ott keressünk választ kérdéseinkre. Ebben az időben jártunk ugyan egy református gyülekezetbe, de nem nagyon volt közösségünk másokkal.

Hálás vagyok Istennek, hogy időközben megismerhettük Kovács Kálmánt és rajta keresztül a presbiteriánus gyülekezetet. Itt már tiszta tanításban részesülhettünk. Hálásak vagyunk az Úrnak, hogy egy élő gyülekezetbe állított

feleségemmel együtt, és már nem vagyunk „magányos keresztyének.”

Mindezért egyedül Istené a dicsőség, hiszen Ő hívott el és Ő örködött mindig felettem!

Péter István

„Maga pedig a békességnek Istene szenteljen meg titeket mindenestől; és a ti egész valótok, mind lelketek, mind testetek feddhetetlenül őriztessék meg a mi Urunk Jézus Krisztus eljövételére. Hű az, Aki elhívott titeket és Ő meg is cselekszi azt.”

(1Thessz 5,23-24)

Mennyegzői ruhában...

„Boldogok azok, akik a Bárány mennyegzőjének vacsorájára hivatalosak.” (Jel 19,9)

Életemben először borultam le – a számomra akkor még ismeretlen – Isten előtt és megdöbbenően elmélkedve a hallottak felett, jóllehet nem Istent keresni, vagy Őt imádni mentem el az aznapi bibliaórára. Csupán kedveskedni akartam baptista évfolyamtársamnak, aki már több alkalommal is hívott gyülekezeti alkalmakra.

A bibliaóráról hazaérve – bárhogya is hadakoztam ellene –, gondolataim újra meg újra visszatértek a hallottak felett való elmélkedésre, belső nyugtalanságot okozva bennem. S bár nem ismertem Istent, minél inkább gyötörtek a „szívig, lélekig, ízékig és velőknék megosztlásáig elható, gondolatokat és szívnek indulatait” megvizsgáló igefosztlányok, annál inkább kényszerültem térdre.

„Barátom, mi módon jöttél ide, holott nincsen menyegzői ruhád? Akkor mondta a király a szolgálknak: kötözzétek meg lábait és kezeit és vigyétek és vessétek őt a külső sötétségre. Ott léssen sírás és fogcsikorgatás.” (Mt 22,12-13)

Órákat töltöttem el gondolataimba merülve, s bár eddig hittem egy képzeletem által megalkotott istenben, most mindez összeomlott. Tudtam, ha valóban létezik az az Isten, Akiről hallottam, ismer engem, hisz szava hozzám szólt, nekiszegezett a falnak, nem menekülhettem kérdése elől: „Barátom, mi módon jöttél ide, holott nincsen menyegzői ruhád?...”

Ekkor kezdődött el életem azon periódusa, amikor megpróbáltam két úrnak szolgálni. A világi kötelékek rángattak vissza, lelkiismeretemtől való egyre gyakoribbá váló gyötretetésem pedig Isten fele taszított. Kezdtém látogatni a gyülekezeti alkalmakat, egyre gyakrabban vettem kezembe a Szentírást különös éhséget érezvén Isten ígéje iránt, ám fontos volt számomra az a fiatalember is, akivel éppen házasságunkat terveztük. Az Isten mellett való végérvényes döntés, valamint bűneim megváltásának halogatása következtében „megavultak csontjaim a napestig való jajgatás miatt, ... életerőm ellankadt, mintegy a nyár hevében.” (Zsolt 32,3-4)

„...este bánat száll be hozzánk, reggelre öröm” (Zsolt 30,6b)

Egy év elteltével Isten elvégezte bennem, hogy végre meglássam addigi életem hiábavalóságát, az Őáltala megszabott törvények folyamatos áthágásának súlyosságát. Noha hajnalig szenvedtem bűneim súlya alatt, Krisztus által az Atyához menekülvén azokkal, reménykedvén az Ő szabadításában, reggel korán és frissen ébredtem. A lelkiállapotomban végbement különös változás annak alaposabb átgondolására késztetett. Nem kellett hosszas vizsgálódás ahhoz, hogy megértsem: Krisztus által megbékülhettem Atyámmal, „hamisságom megbocsáttatott, vétkem elfedeztetett”. Örömöm határtalan volt...

„Azért ha valaki Krisztusban van, új teremtetés az: a régiek elmúltak és ímé

újja lett minden” (2Kor 5,17) Drága lett számomra Krisztus, és buzgón törekedtem engedelmeskedni parancsolatainak. Párkapcsolatomat rögtön és végérvényesen megszakítottam, szabadidőmet most már nem a különböző sportok megszállottként való űzésére, hanem Isten akaratának keresésére szenteltem. Ruhatáram kihívó darabjainak kiszlektálása után, megdöbbenve találtam magam szembe üres szekrényemmel.

„Öltözzétek fel Isten minden fegyverét, hogy megállhassatok az ördögnek minden ravaszágával szemben.” (Ef 6,11) A keresztyén élettel kapcsolatos ismereteim hiányossága miatt kérdőn álltam Isten előtt, amikor néhány hetes felhőtlen boldogság után nehézségekkel, próbákkal, szenvedésekkel találtam magam szembe. Ugyanakkor Isten által

rendelt lelki fegyvertáram már a kezdetektől hiányos volt, s így az egyre gyakoribbá váló és szűnni nem akaró harcok közepette a Sátán ki is használta ezt. Üdvbizonyosságom hiányában gyakran rettegés vett erőt rajtam, amelynek természetes velejárója volt Istennel való bensőséges kapcsolatom megromlása is. Az evangelizáló jellegű istentiszteletek hamarosan kevésnek bizonyultak, „kemény eledel” után vágyakoztam. Gyönyörködtem ugyan Krisztus érettem elvégzett váltságáldozatában, ám az istentiszteletek után ott álltam saját problémáimmal, amelyeket nem tudtam hogyan megoldani. Lelki életem stagnálni, majd rohamosan zuhanni kezdett. Teljesen megfélemedtem Istennek hozzám való kegyelméről, valamint irgalmáról. Lázadni kezdtem ellene, folytonosan „miért” kérdésekkel szomorítva meg Őt.

„... kicsoda vagy te óh ember, hogy versengsz az Istennel?” (Róma 9,20)

Néhány hónapos lelki nyomorúságomnak a Szentírás alapvető tanításainak megértése vetett véget. Az arminianizmustól való elfordulásom, valamint a kálvinista tanítás elfogadása hozta meg lelki szabadulásom, igazi örömöm, maradandó békességem. Így hosszas harc után visszamondtam baptista tagságomat, tudván, hogy inkább Istennek kell engedelmeskednem és tetszenem, mintsem embereknek. Hiányos fegyvertáram immár kiegészíthettem az üdvösség sisakjával, mert amint megértettem, hogy Isten nem hitemért váltott meg, megbizonyosodhattam, hogy nem is valamiféle cselekedet által érdemlem ki megtartatásomat. „Mert kegyelemből tartattatok meg hit által, és ez nem tőletek van. Isten ajándéka ez. Nem cselekedetekből, hogy senki ne kérkedjék.” (Ef 2,8-9)

Hálás vagyok Istennek, amiért Atyámmá lett Krisztusban, megbocsátva bűnemet. Mivel tudom, hogy „nem veszendő holmin, ezüstön vagy aranyon” váltattam meg „hanem drága véren, mint hibátlan és szeplőtlen báránynak, a Krisztusén”, szeretnék mindenkor az Ő dicsőségére élni immár mennyegzői ruhában várva az Ő visszatérését.

Siker¹...

Egyszer egy amerikai üzletember egy kicsi mexikói tengerparti faluban töltötte nyári szabadságát. Egyik nap kora délután a falu mólójánál járt, épp letette a mobiltelefonját, amikor kikötött mellette egy ütött-kopott kis halászhajó. A halász leállította a főfélékő motort, és kiszállt a mólóra. Az amerikai megnézte a fogást, ami két kosár tonhal volt, és megszólította a mexikóit.

- Mister, mondja, mennyi időbe telt ennyi halat kifogni?

- Ma 6 órába, Señor – felelte a mexikói.

- Hm, és miért nem maradt kinn tovább, hogy ennél többet fogjon?

- Ennyi pont elég ahhoz, hogy a családomat szépen ellássam: enni adok nekik, ami meg megmarad, azt eladom a piacon a kereskedőnek.

- Értem, értem, de mit csinál ezen kívül egész nap? – kérdezte sürgetően az üzletember.

- Reggel felkelek, imádkozom, megreggelizem a családommal, majd kimegyek a tengerre halászni. Utána ebéd, egy kis játék a gyerekeimmel és egy kis szieszta a feleségemmel, Mariával. Délután piac, séta a faluban, éneklés, gitározás és néha 1-2 korty jó bor az amigókkal. Este vacsora a családdal, csendesség, majd lefekvés. Így telnek a napjaim, Mister – felelte nyugodtan a mexikói.

Az amerikai kihúzta magát, és gúnyos félmosollyal rázendített:

- Na, ide figyeljen jóember!

Én a Harvard-on végzett amerikai üzletember vagyok, és én megmondom magának, hogy mit kell csinálnia! Először is, magának több időt kell a halászással tölteni, többet fogni, többet eladni, és a befolyó pénzből egy nagyobb hajót venni. Másodszor, a nagyobb hajó nagyobb bevételéből, több nagyobb

hajót kell venni, egy egész flottát! A kereskedőknek való eladás helyett közvetlenül a feldolgozóknak kell eladni, sőt, saját feldolgozót és csomagolót építeni! Ellenőrzése alatt lesz a termelés, a feldolgozás, az értékesítés, minden! Lenyomja a konkurenciát, aztán bagóért felvásárolja a csődbe ment el-lenfeleket! Itt hagyhatja ezt a poros kis falut, elköltözhét Mexico City-be, aztán Los Angeles-be, sőt, New York-ba, ahonnan az egész hatalmas vállalatbirodalmat vezetheti! – hadarta nagy hévvel az amerikai.

- És mennyi idő ez, Señor? – kérdezte a halász.

- Úgy 15-20 év – jött a válasz.

- És aztán mi lesz?

- Most jön a legjava! – kiáltott fel az amerikai. Befektető partnereket keres, vagy tőzsdére viszi a cégét, eladja a részesedését, milliőkat csinál, és nagyon gazdag lesz!

- Milliőkat, Señor? És utána?

- Hát persze! – mondta az amerikai. Utána? Utána szépen nyugdíjba megy.

Elköltözik egy csendes, nyugodt, kis tengerparti faluba, ahol reggel felkelhet, imádkozhat, reggelizhet a családjával, majd kimehet a tengerre halászni. Utána ebéd, játszik a gyerekeivel, majd jöhet egy kis szieszta a feleségével. Délután piac, séta a faluban, éneklés, gitározás és néha 1-2 korty jó bor az amigókkal. Este vacsora a családdal, csendesség, majd lefekvés.

„Meglássátok, hogy eltávoztassátok a telhetetlenséget; mert nem a vagyonnal való bővülködésben van az embernek az ő élete.” (Lk 12,15)

1 Az E-mail Ministry nyomán. Fordította és átdolgozta: Tihanyi Pál.

A nagypapa asztala'...

Egy idős öregember a fia házában élt, fiával, menyével és 4 éves unokájával. A nagypapa már előrehaladott korban volt, kezei erőtlenekek voltak, látása gyenge, léptei lassúak és bizonytalanok. A család rendszerint együtt evett a nagy ebédlő-asztalnál, de az öregember remegő keze és rossz látása igen megnehezítette az étkezést, ezért az étele a villájáról gyakran leesett a padlóra, a pohara pedig sokszor felborult, amikor érte nyúlt, és az itala kiömlött az asztalterítőre.

A férj és felesége sokat bosszankodtak a nagypapa csinálta rendetlenségén.

- Valamit kezdenünk kell a papával – mondta a férj –, elegendem van abból, amit művel. Mindent összetör, leszór, és kiborít, állandóan piszkos alatta a padló és pecsételő előtte a terítő.

A férj és a feleség kitalálták, hogy az öregnek egy kis asztalt raknak külön, a sarokba nejlonterítővel, fa edényekkel és műanyag evőeszközökkel. Ott evett a nagypapa külön, míg a család többi tagja együtt, a nagy asztalnál. A nagypapa könnyes szemmel, csöndben, egyedül ült a kis asztalnál a sarokban, a fal felé fordítva. A férj és a feleség néha odapillantott felé, de továbbra is csak kemény dorgálás jött tőlük, ha történt valami „baleset”. A kisfiú általában csendben figyelte az egészet.

Egyik este az apa észrevette, hogy a fia fadarabokkal játszik, valamit ügyködik velük.

- Mit csinálsz, kisfiam? – kérdezte a gyereket.

- Csak a kis asztalra való fa-edényeket, amikből majd ehettek te meg anyu, ha én már felnőttem – felelte a fiúcska, és azzal visszatért a munkájához.

A szavak súlyos pörölyként sújtottak le. A szülők nagyon megrökönyödtek. Szólni sem tudtak, csak néztek egymásra, de a kisfiú őszinte szavai után mindketten tudták, hogy mit kell tenniük. Azon az estén a vacsora előtt az apa odament a nagypapához, gyengéden megfogta a kezét, és odavezette a közös családi asztalhoz. Ezután a nagypapa mindig a családdal együtt étkezett. És valami oknál fogva soha többé nem volt

gond abból, ha valami „baleset” történt a nagypapa környékén...

A gyerekek rendkívül élesszeműek, szemeik mindig figyelnek, füleik mindig hallanak, agyuk minden külvilágból érkező információt befogad, és feldolgoz. Így tanulnak, „lemásolják”, és követik azt, amit a szüleiktől látnak. A bölcs szülők tehát megfogadják az Úr szavát, és észben tartják, hogy minden, amit és ahogyan tesznek, gyermekeik jövőjének része lesz.

„Halld Izráel: az Úr, a mi Istenünk, egy Úr! Szeressed azért az Urat, a te Istenedet teljes szívedből, teljes lelkedből és teljes erődből. És ez ígék, amelyeket e mai napon parancsolok néked, legyenek a te szívedben. És gyakoroljad ezekben a te fiaidat, és szólj ezekről, mikor a te házában ülsz, vagy mikor úton jársz, és mikor lefekszel, és mikor felkelsz. És kössed azokat a te kezre jegyül, és legyenek homlokkötőül a te szemeid között. És írd fel azokat a te házádnak ajtófeleire, és a te kapuidra.” (5Móz 6,4-9)

A keresztyénség csupán egy mankó?¹

„A keresztyénség csupán egy mankó azoknak az embereknek, akik nem képesek bátran szembeszállni az élettel.” Mit válaszolhatunk erre a vádaskodásra? Könnyű lenne megtölteni ezeket az oldalakat azoknak a híres embereknek a neveivel, akik Krisztusért buzgolkódtak. Elég lenne csupán megemlítenünk a világ vezető reformereit, gondolkodóit és úttörő tudósait, hogy megmutassuk, a történelem nagyszerű emberei közül hányan jártak keresztyén hitben. Róluk igazán nem mondható az el, hogy nem mertek szembeszállni az élettel! De van ennél valami sokkal fontosabb, amit a „mankó-elmélet” felvet, mivel elmond egyet s mást saját magunkról, s arról ahogyan az élethez viszonyulunk.

Ha hajlamosak vagyunk a keresztyénségre egy szükségtelen mankóként tekinteni, akkor ez azért van, mert világszemléletünk teljesen *materiális*. Ez azért van, mert nem számolunk egy valószínű Isten létezésével, és elvesztettük minden tudatosságunkat az élet lelki dimenziójának tekintetében. Megfelelkezünk a lélekről.

Hiszen ha mindezek a dolgok kitörődnének gondolkodásunkból, a keresztyénség csupán egy pszichológiai mankónak tűnik. De mindeközben önmagunkat és az életünket csupán az *anyagi dolgok* szintjére fogjuk korlátozni. Felveszünk a legszűkebb kényszerzubbonyt, s ebben az állapotban megszámlálhatatlanul sok ember tölti el egész életét.

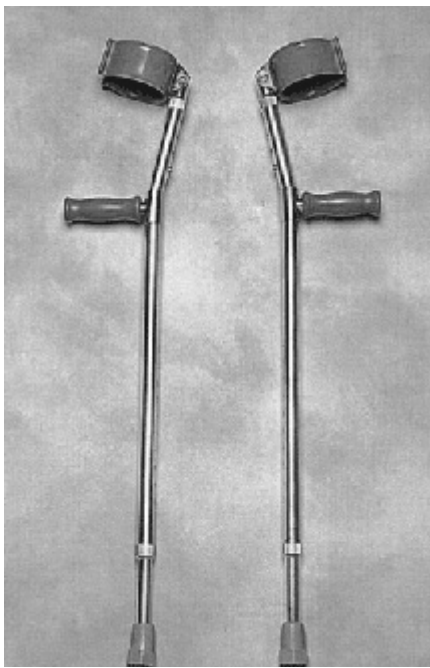
Emlékszem, gyermekkoromban a szomszéd utcában lakott egy ember, akit mesésen gazdagnak mondtak, és valóban egy óriási nagy házban lakott. Ugyanakkor nagyon fősvény volt. A háza évek óta nem volt felújítva és a bejárója is teljesen be volt gyomosodva. Ősrégi, kopott ruhákban járkált, s így meglehetősen nyomorúságos képet nyújtott.

Mi volt a célja önként vállalt szenvedésének? Mivel érvelhetünk egyáltalán a felhalmozott vagyona mellett, miközben ő görnyedezve, szükségtelenül a szegénységben szenvedett? Mi késztette arra, hogy önként a nyomort válassza? A válasz az, hogy ez egy teljesen irracionális (ésszerűtlen) döntés volt. És ez minden, amit arról a különös elhatározásunkról mondhatunk, amely a *látható és ideiglenes* világra korlátozza az életünket, és visszahúz bennünket a láthatatlan, lelki és örökkévaló létből. Miért is szeretjük ezt annyira?

Képzelnék el, hogy egy madárnak megsebesült a szárnya és nem tud repülni. És képzelnék el egy kisfiút, aki óvatosan elviszi házába a madárkát, hoz egy csésze vizet és megpróbálja

odacsalogatni a madarat, hogy igyon. Reménytelen próbálkozás, hiszen a madár telve van reszkető félelemmel és aggodalommal. A fiú segíteni akar, és a folyadék is pontosan az, amire a madárnak szüksége lenne, de a rettegés és a félelem erősebb ezeknél.

Miért van az, hogy úgy félünk azoktól a dolgoktól, amelyekre pedig annyira szükségünk lenne – a láthatatlan, lelki és örökkévaló értékektől? Az emberek úgy tűnik nagyon elszántak abban, hogy korlátozzák magukat és Isten létének valódi meg tapasztalása nélkül éljenek.

Egy bezárt elme!

Amikor az orvostudomány először felfedezte, hogy a fertőzéseket baktériumok okozzák, volt jó néhány sebész és orvos, akik makacsul visszautasították ezt az új elképzelést. Érdemes megemlíteni egy nőgyógyász szakorvos figyelmre méltó esetét, aki azt gondolta, hogy a halálos kimenetelű gyermekági

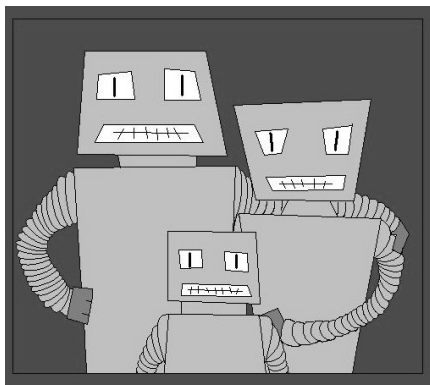
lázat nem kaphatja el egyik ember a másiktól. Egyszerűen nem fogadta el a betegség okozó baktériumokra vonatkozó elméletet és felfedezéseket. Így aztán, ha volt neki két-három betege egy kórteremben, ő berakott volna teljesen egészséges kismamákat is ugyanabba a helyiségbe. Hamarosan mindenki elkapta volna a fertőzést s mindannyian meg is halhattak volna, de a professzornak ez nem bizonyított volna semmit. Teljesen eltökélt volt, hogy megvédi magát (megőrzi gondolatait) a mikroszkopikus nagyságú baktériumokról szóló elképzeléssel szemben. Ez persze örültség volt. Egy buta előfeltételezés. De végtére is ez megtörtént.

Miért vagyunk mi is ugyanilyenek a lelki dolgok tekintetében? Miért vágjuk el magunkat oly sok tudástól és igazságtól, s miért ragaszkodunk kizárólag azokhoz a dolgokhoz, amelyeket megérinthetünk s amelyeket láthatunk? Miért rettenünk meg ösztönösen mindannyian akkor, amikor Istenről hallunk, a mennyről, a pokláról, arról, hogyan bocsát meg nekünk Isten, s hogyan ismerhetjük meg Őt? Miért térünk ki folyamatosan és mindenáron Isten elől, mintha a mindenható Isten egy szörnyeteg lenne?

Ez a lehető legtragikusabb és legszörnyűtlenebb önként vállalt megszorító intézkedés, hiszen *lelki élet nélkül* az ember *nem élhet teljes életet*. Nem úgy vagyunk kitalálva, megalkotva, hogy csupán magasabb rendű állatokként tengessük életünket, megpróbálván az elégedettséget egyedül a materiális világból elnyerni.

Aki nem ismeri Istent, annak nincs lelki élete, olyan, akár egy *robot*. Reggel felkelünk, egész nap dolgozunk, eszünk, tévét nézünk, majd lefekszünk aludni. Életünk legtöbb napját így töltjük, amíg csak el nem jön annak az ideje, hogy utoljára fekdjünk le. Közben

¹ Engedélyezett fordítás az *Answers to Questions* magazin második számából. Eredeti címe: *Christianity is just a crutch!* Fordította: Tihanyiné Nagy Enikő.

a földi dolgok aggodalmakat és gondokat szülnek, vigasztalást pedig – ebben a felállásban – a javainktól és az élvezetektől várunk. Valójában nincs semmi más, aminek élünk. Az élet korlátozott és teljesen előre látható, amikor azt a fizikai és anyagi dolgok szűk korlátain belül éljük. Nem ismerjük Istent, és nincs képességünk arra, hogy érezzük Őt, vagy elfogadjuk a segítségét, hatalmát és tanácsát.

Lelki élet nélkül nem tudjuk leküzdeni gyengeségeinket, gyarlóságainkat, és végül még erősségünk is gyengeséggé válik. Egy ember például kiváló feltaláló lehetne, de lelki élet nélkül, életében csupán emberi gátlások figyelhetők meg. Mint a gyom a kertben, ezek hamarosan összegubancolódnak az ember ajándéka körül, és rövid időn belül ezt az embert a büszkeség, az irigység és pénz fogja motiválni. A jó képessége hamarosan elhomályosul, tönkremegy, és mindezek a negatív hajtóerők fognak benne dominálni.

Erők, amelyek uralnak bennünket

Egy belső hang mindig azt mondja: „Nekem ez kell, nekem az kell.” Házak, autók, bútorok, ruhák, és persze mindenféle értéktelen dísze ennek a világnak hatalmat gyakorol felettem. Ezekért dolgozunk és ilyen dolgokra pazaroljuk éveinket, ezekről álmodunk éjjel és nappal. Az előmenetelre, a rangra, a tekintélyre irányuló ambícióink feszültséggel töltenek el, bármikor eluralkodhatnak idegrendszerünkön, és úgy átalakítják gondolatainkat, hogy nem marad nekünk ezeknél más fontosabb a világon.

Igen, a földi vágyak és kívánságok uralnak bennünket, mert nincs lelki élet bennünk, amely felemelne bennünket, s egy magasabb rendű célt adhatna éle-

tünknek. Lelki élet nélkül olyanok vagyunk, mint a múlt századi sebastopoli csata könnyűlovasságának híres rohamra. Támadás közben egy veszélyes völgybe sétáltak be, mivel a tisztek nem vették észre a rájuk váró csapdákat. Vak optimizmustól vezérelve, azok a tisztek a megsemmisülésbe vezették embereiket. Még akkor is, amikor az ellenség ágyútüze pattogott körülöttük s a lovak felbuktak, még akkor is a pusztulásba kergették embereiket! És ezt nevezik hősiességnek! Fényes győzelemnek! Manapság ezt teljes mértékben örülségnek és ostobaságnak tekintjük. A lélegzetünk is eláll az ún. vezetés effajta fellengzős és esztelen módszereitől. Azt kérdezhetjük: Mit értek el anynyi fiatal élet néhány másodperc alatt történt feláldozásával?

Ennél nehezebben látjuk be az ehhez hasonlatos butaságot a saját magunk esetében, amikor személyes életünket egy ugyanolyan biztos talajt nélkülöző völgybe kormányozzuk. Az előttünk álló évek telve vannak rejtett veszélyekkel és tragédiákkal, amelyek életünk ösvénye mentén leselkednek ránk. Mi fog velünk történni?

Talán egy rossz házasságot kötünk, vagy kétségbeesett elkeseredésbe esünk? Rossz útra térnek-e gyermekeink? Vajon megrázza-e egy újabb háború Európát, s vajon az életünk a feje tetjére áll? Talán fölöslegessé válunk? Megsérülünk vagy valami komoly betegségbe esünk? Vajon az élet megváltoztatja a személyiségünket?

Lelki élet hiányában nem is láthatjuk a ránk leselkedő veszélyeket. Nem ész-

leljük jellemünk fokozatos megkeményedését, s az egyre gyorsuló csuszamlást a kompromisszumok és a hazugságok lejtőjén. Fiatakorunk idealizmusa továbbúnt, és a fiatal ember csaló és képmutató lett, a materializmus rabja, ugyanúgy ahogyan a múltban megvett középkorú generáció. Naivak letünk és nem tudjuk felmérni valós helyzetünket.

Előre is elnézést kérek a záró illusztráció meglehetősen tragikus és megrázó voltaért. A második világháború, s a szerencsétlen Market Garden hadművelet egyik legszörnyűbb momentuma, a lengyel ejtőernyősök végzetes földre szállása volt, egyenesen az ellenség sortűzébe. A lengyel ejtőernyős hadosztály részére kiválasztott leszállási zónáról kiderült, hogy ott az ellenséges csapatok megerősített állásai vannak.

Szinte beleremegünk, ha elképzeljük, milyen lehetett azoknak az ejtőernyősöknek, amikor erős fegyverzáró közepette találták magukat. Nem volt visszafordulás. Nem tehettek semmit. Milyen lehetett az utolsó pillanata azoknak a fiatal ejtőernyősöknek? Vonnakodom példaként hozni őket, nem is akarok semmire célozni velük kapcsolatban, hiszen nem tudom, mennyire voltak felkészülve a halálra.

Mégis megszámlálhatatlan ember utolsó pillanata ugyanilyen lesz, legalábbis lelki értelemben. Elhagyván ezt a földi életet sokan szembetalálják majd magukat a világ ítélőbírójával, anélkül, hogy *lelki életük* vagy bármi *reménységük* lenne. És akkor már túl késő lesz. A végső pillanatban teljes fé-

II. Világháborús pilóta

lelem ragadja meg lelkünket. Átmenni az időből az örökkévalóságba – az lesz az utolsó nagy és félelmetes meglepetés. De akkor már nem lesz menekülési lehetőség vagy visszaút.

Van egy vers a Bibliában, amely így szól: „A láthatók ideig valók, de a láthatatlanok örökkévalók.” Ezt Pál apostol írta a Korintusiakhoz írott második levele 4. fejezetének 18. versében.

Lelki szabadság

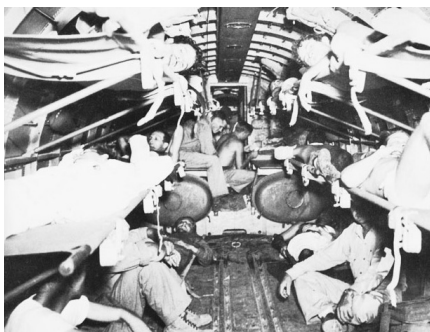
A látható és földi dolgok, amelyekre a mi életünk *korlátozódik* csupán ideiglenesek. Gyarló, mulandó és gyengék. És végső soron kiábrándítóak is. De a lelki dolgok a másik oldalon ezekkel szöges ellentétben állnak. Akkor kezdjük el megérteni az élet lelki oldalát, amikor megtapasztaljuk a megbocsátást és a megváltást a mi Urunk, Jézus Krisztus által.

Bármely férfi, nő vagy gyermek, aki átérzi, hogy ő lelkileg halott, és mély szégyenérzet járja át a bűnei miatt, aki igazán kívánja a megbocsátást és a megváltást, Krisztushoz fordulhat. M lehet Krisztus elé komolyan imádkozva bűnbocsánatért, életét átadva Őnek.

Megtalálhatjuk Őt személyesen és megtapasztalhatjuk barátságát, vezetését és erejét. A keresztyénség nem pusztán egy támasz, egy mankó! A keresztyénség egy üzenet is, amely felrázhat bennünket abból a furcsa és ésszerűtlen, irracionális vágyunkból, hogy csak a földi világnak éljünk, miközben a lelkünk halott és élettelen marad.

Miért vagyunk oly eltökéltek abban, hogy ne éljünk teljes életet, és a lelki tapasztalatokat nélkülözzük? Miért csak ezt az elmúló, anyagi világot nyújtjuk önmagunknak, testünknek és lelkünknek? Ezek a látható dolgok csupán ideig valók. A láthatatlan dolgok – amelyek lelkiek – azok a valóságosak és az örökkévalók.

Dr. Peter Masters

A gyerekkeresztség¹ (1.)

A keresztség sákramentumát nem csak a Krisztusról vallást tevő felnőtt hívőknek kell kiszolgáltatni, hanem kiskorú gyermekeiknek is. A döntéshozási kort megelőzően a szülők hitére való tekintettel kell őket megkeresztelni.

A presbiteriánus egyházban nem keresztelünk meg minden gyereket, hanem csak azokat, akiknek keresztyén szüleik vannak, vagy keresztyén felnőttek gyámsága alá tartoznak. A gyerek megkeresztelhető, ha legalább az egyik szülő hitvalló keresztyén, és egy evangéliumi gyülekezethez tartozik.

Egyesek tévesen azt hiszik, hogy két keresztségi sákramentum van. Az egyiket csak a felnőtteknek szolgáltatják ki, míg a másikat úgy felnőtteknek, mint gyerekeknek.

I. Mi tehát a keresztség sákramentumának az értelme, amikor keresztyén szülők gyerekének szolgáltatják ki?

A. Először is az egyháztagság elismerése.

E jel által ismerik el a gyermeket az egyház tagjának, amely Isten háznépe és családja. A Westminsteri Hitvallás így fogalmaz: „A látható egyház ... azokból áll, akik az egész világon az igaz vallásról tesznek bizonyosságot, gyerekeikkel együtt.” Miután a sákramentumot kiszolgáltatták, a lelkész ezt mondja: „E gyermeket, Krisztus egyháza tagjának tekintjük e jel által, és a ti szeretetekbe és gondoskodásotokba ajánljuk.”

A hívők gyermekei már születésüktől tagjai a látható egyháznak, és e sákramentum által csak nyilvános megerősítést nyer e tény. A bárányok, akik a nyájba születnek, a pásztorhoz tartoznak, és az ő jegyét viselik. Ha a juh a pásztorhoz tartozik, báránya is a pásztoré, és ezért ő sajátjaként jelöli meg.

A Jó Pásztor aklában született bárányok Őhöz tartoznak, és a keresztség jegyével vannak megpecsételve (megjelölve). Ha a juhok az Övéi, akkor a bárányok is az Övéi, s megjelöli őket, mint sajátjaihoz tartozókat a keresztség sákramentumával.

A keresztség által ismerik el, hogy a hívők gyermekei az egyház tagjai, és „nem úrvacsorázó” tagokként vannak bejegyezve. Nem élvezik a teljes tagsággal járó minden kiváltságot, így nem vehetnek részt az úrvacsorában, és nem szavazhatnak a gyülekezeti gyűléseken. De amikor elérik a nagykorúságot, saját döntésük alapján igazolják teljes egyházi tagságukat azáltal, hogy hitvallást tesznek az Úr Jézus Krisztusba vetett hitükről, és akkor az egyház teljes jogú tagjaiként lesznek számon tartva, és az ebből eredő összes kiváltságot élvezhetik. Így az Úr asztalához is járulhatnak, hogy részesüljenek az úrvacsorában. Mivel gyermekként már megkeresztelték őket, nincs szükség az újrakeresztelésre.

Amerikai szülők külföldön született gyermekei az Egyesült Államok állampolgárai, és így 18 éves korukig az amerikai kormány védelme alá tartoznak. Már születésekor állampolgár, ám ha 18 éves kora után is meg kívánja tartani az amerikai kormány védelmét, akkor különleges papírokat kell aláírnia, amelyek által érvényesíti állampolgárságát, és mielőtt szavazhatna, esküt kell tennie az Egyesült Államok iránti hűségéről.

Ez kiváló illusztrációja a Krisztus Egyházában való gyermeki tagságnak. A keresztyén szülők gyermeke az egyház tagja mindaddig, amíg érett lesz a döntésre. Már a születéskor tag, de amint nagykorú lesz, és még mindig meg kívánja tartani a kegyelmi szövetségből fakadó előnyöket és védelmet, akkor igazolnia kell tagságát azáltal, hogy megvallja az Úr Jézusba vetett hitét. Mielőtt jogosult lenne a teljes jogú tagságra, meg kell vallania Krisztus iránti hűségét, azaz meg kell térnie.

B. Másodszor az újszülöttek megkeresztelése a szövetség megnyilvánulása.

Azáltal, hogy a szülők a keresztség sákramentumával meg akarják jelölni gyermekeiket, bejelentik arra vonatkozó igényüket, hogy a gyermekek élvezzék a kegyelmi szövetségből származó

¹ Fordította: Bagoly Gyula.

előnyöket és azokat az áldásokat, amelyeket az Úr nemcsak a hívőknek, de gyermekeiknek is megígért.

A hívő szülők gyermekei mindig is a szülőkkel közösen élvezték az Úrral való szövetségből fakadó előnyöket és áldásokat. Amit Isten a szülőknek megígért, azt a kisgyermeknek is megígérte. Ugyanis Isten a családot és nem az egyént kezeli valamennyi szövetsége és hozzánk való viszonyulása egységeként. (1Móz 9,9; 17,7; 2Móz 20,5; 5Móz 29,10-13) Amikor Isten megkötötte az Ábrahámval való szövetségét, azt mondta: „És megállapítom az én szövetségemet én közötted és te közötted, és te utánad a te magod között... hogy legyek tenéked Istened, és a te magodnak te utánad.” (1Móz 17,7) Pünkösöd napján Péter azt mondta: „...keresztelkedjétek meg ...Mert néktek lett az ígélet és a ti gyermekeiteknek...” (ApCsel 2,38-39)

A gyermekek is, akik a hívő szülők utódai, a szövetséghez tartoznak. A szüleik jogosan igénylik az ebből származó előnyöket számukra, a keresztség sákramentumában. Ha egy gazdag rokon meghalna, és végrendeletében nagy örökséget hagyna egy csecsemőre, akkor vagy a szülőnek, vagy a gyermek gyámjának kellene aláírnia bizonyos papírokat, hogy a gyermek nevében bejelentse igényét a hagyatékából származó haszonra. Hogy biztos legyen afelől, hogy a gyermek megkapja azt, ami a végrendelet szerint megilleti, a szülők bizonyos lépéseket tennének, hogy gondozzák az örökséget, és így a gyermek azonnal részesülne örökségének hasznából.

Tehát azáltal, hogy a szülők a keresztség sákramentumával meg akarják jelölni gyermekeiket, a szülők a gyermekek azon jogos örökségét kérik, amelyet Isten hagyott rájuk Jézus Krisztusban, és ezáltal a gyermekek azonnal megkaphatják a szövetségből származó előnyöket, és azokat az áldásokat, amelyet Isten Krisztuson kereszttől ad.

A leggazdagabb áldások, amelyeket a szülők a keresztség sákramentumán kereszttől a gyermekek számára kérnek, a Szentlélek és az örökélet. A szülők, mint ahogy ezt a meghintés jelképezi, kérik, hogy Isten töltsen ki gyermekeikre az Ő Szentlelkét, Akinek munkálkodása az idő múlásával hitet gerjeszt bennük; megnyitja elméjüket Isten és az Ő akaratának megismerésére; ve-

zeti őket arra, hogy Jézus Krisztust Megváltójuknak vallják; nekik ad minden olyan keresztyén erényt, amely a Lélek munkája, beleértve a szeretetet, örömet és békességet, és elvezeti őket az örök életre.

C. Harmadszor a gyerekkeresztség a gyerekek odaszentelésének jele.

A keresztség sákramentumára való bemutatás alkalmával, a szülők az Úrnak szentelik gyerekeiket, és megígérik, hogy a keresztyén hit alapelvei szerint nevelik őt, hogy vele és érte imádkozni fognak, és az istenfélő élet példáját fogják elébe adni. Minden eszközt igénybe véve törekedni fognak eleget tenni annak a parancsnak, hogy Jézus Krisztust, mint Urat és Megváltót gyerekekkel megismertessék.

E jel által a szülők elismerik, hogy gyermekeik Istenhez tartoznak, Aki csak kölcsön adta egy ideig a gyerekeket né-

kik. A gyerekek tehát Istentől való letettek, és a szülői hivatás ezáltal szenteltetik meg.

E sákramentum által, a megkeresztelt gyerek a szövetség és az egyházhoz tartozás jelét nyeri, a szülők pedig a Szentlélek kitöltetését kérik a gyerekekre, ígérve, hogy együttmunkálkodnak a Lélekkel, hogy gyerekeiket az Istennel való közösségre vezessék Jézus Krisztusban, és így az örök életre felkészítsék.

Dicsőséges kiváltság tehát egy keresztyén szülőnek, hogy gyermekeik Krisztus nyájához tartozóknak ismertetnek el, és az Ő szövetségének áldásait kérhetik gyermekeik számára. Ugyanakkor nagyon komoly fogadalom az, ame-

lyet tesznek, hiszen ígérik, hogy gyermekeiknek Krisztus dolgait tanítják és az istenfélő élet példáját adják eléjük.

II. Milyen tekintélyre hivatkozva kereszteljük meg a gyerekeket?

Nem másra, mint a Bibliára, Isten szavára támaszkodva tesszük ezt, amelyben rendelkezéseket találunk Krisztus szervezett egyházára és a sákramentum rendeletére vonatkozóan.

A. Az Ószövetségben a zsidó szülők kisgyermekai részesei voltak az ábrahámival szövetségnek, és részesültek a körülmetélkedés jelében, amely a szövetség és egyháztagság jele volt. Az 1Móz 17,11-ben Isten a körülmetélkedést a szövetség jegyének nevezte, és elrendelte, hogy a zsidó gyerekeknek 8 napos korban kiszolgáltassák. E szertartás által a kisgyerek elismerést nyert az Úr gyülekezetében, a szülők igényelhették a szövetség ígéreteit, és a gyereket Istennek szentelték.

Senki sem fogja tagadni, hogy az Ószövetségben a körülmetélkedés, amely a szövetség és egyháztagság jele volt, nem csak az újjonnan megtérőknek, hanem a hívő szülők gyerekének is kiszolgáltató.

B. Nos, az újszövetségi egyház ugyanazon szövetség és ígérek szerint működik, mint az ószövetségi egyház. Az Ábrahámval kötött szövetség, Isten szavai szerint „örökkévaló szövetség” (1Móz 17,7) volt. Péter, pünkösöd napján, Isten Ábrahámnak adott ígéreteiről úgy beszél, mint amelyek még mindig érvényben vannak. (ApCsel 2,39) Pál a Rómaiakhoz és a Galatákhöz írt leveleiben az egész érvelését arra építi, hogy a pogányok, akik Krisztusban vannak, Ábrahám szövetségének gyermekei és az Ábrahámnak adott ígélet örökösei.

A Galatáknak Pál azt mondja: „Ha pedig Krisztuséi vagytok, tehát az Ábrahám magva vagytok, és ígélet szerint örökösök.” (Gal 3,29) Ha az ószövetségben a hívő szülők gyermekei beletartoztak a szövetségbe, akkor most, az újszövetségben is részesei annak. Ha a szövetség jelét adni kellett a zsidó ott-hon kisgyermekai számára, akkor adni kell ezt a jelet most is, a keresztyén ott-hon kisgyermekai számára is. *(folytatjuk)*

Megszabadult volna a tudomány Istentől?¹

A tudomány és a vallás a két legbefolyásosabb tényező, amit a világ valaha is ismert. A kedvenc internetes keresőm 62 300 000 találatot ad a „tudomány” címszóra, 18 500 000-et a „vallásra” és 3 270 000-et, ha a két témakörre együttesen keresek. Mégis újból és újból bizonygatják nekünk, hogy mára a tudomány felváltotta a vallást. Immár a tudomány a megbízható igazság forrása ebben a világban – mondják.

Peter Atkins oxfordi professzor azal vádolja a keresztyénséget, hogy olyan sületlenségeket hirdet, amelyek teljesen összeférhetetlenek a tudomány eddigi eredményeivel, világról alkotott felfogásával. Kollégája, Richard Dawkins, a következőként értékeli az istenközpontú világnézetet: „csúfos, megvetésre méltó és fogyatékos”, továbbá úgy tartja, hogy „a vallás nem bizonyulhat komoly ellenfélnek abban, hogy magyarázatot adjon megannyi tudományos kérdésre.”

Ez egy elképesztő badarság, de sajnos, mégis emberek tömege úgy tekint a keresztyénségre, mint egy „régikalapra” és úgy tartják, hogy a tudomány az „aranykulcs” a tudáshoz és megértéshez.

A tudomány (az ember vég nélküli igazság után való kutatása a természeti világban) és annak testvérága, a technológia, kétségkívül nagyszerű eredményeket értek el, alakítván ezekkel életünket. Mégis a tényeknek ellentmond, hogy a fentiekhez hasonló magasztos kijelentéseket tegyünk a tudomány képességeiről. Egy módja annak, hogy ezt a tudományos mantrát leplezzük az, ha tudomást veszünk a tudomány néhány nyilvánvaló korlátjáról.

Első lépés

Először is, a tudomány nem képes magyarázatot adni a világegyetem létezésére. A termodinamika első és második törvénye kimondja (amilyen biztosan csak a tudomány ezt állíthatja), hogy a világmindenségben létezett egy pillanat, amikor energia, anyag, idő és tér jött létre.

De ezzel egy olyan ponthoz érünk, amely után már a fizika törvényei kezdenek el működni, a tudomány sem leírni, sem megmagyarázni nem tudja az eredetet. Sőt azt sem tudja megmondani, hogy miért is kellett ennek megtörténnie. Ahogy Stephen Hawking is el-

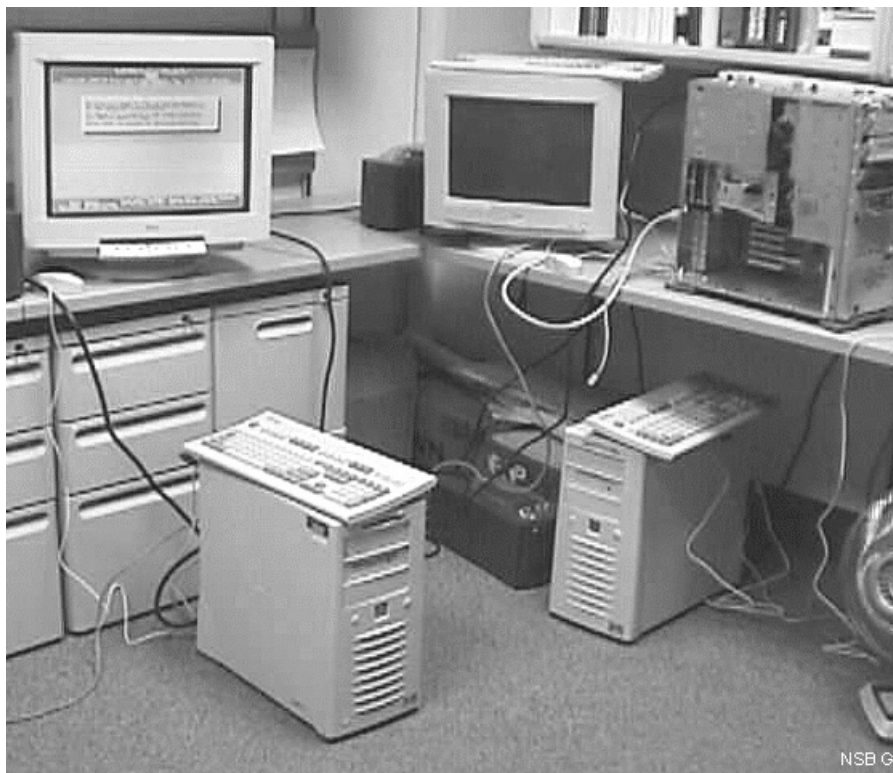
ismeri: „Bár a tudomány lehet, hogy meg tudja fejteni azt, hogyan jött létre a világegyetem, mégsem tud választ adni arra a kérdésre, miért is létezik az univerzum. Én nem tudom a választ erre a kérdésre.”

Minek a törvények? Miért van szükség törvényekre?

Másodszor, a tudomány nem talált még magyarázatot arra nézve sem, miért léteznek tudományos és természeti törvények, és hogy miért ennyire kö-

képesztő méretek, változatosság és egymással való összefonódás kapcsán, hogy a világegyetem „a semmi minden részletre kiterjedő és megnyerő újrendezése”, akkor ez az állítás aligha egy hasznos hozzájárulás.

Több minden van a világban, mint amit a fizika bármikor is meg tud magyarázni vagy kifejezni, és a tudománynak fogalma sincs arról, hogy az energia miként lehetett képes oly módon rendszerezni magát, hogy a világegyetem kozmosz és nem káosz.

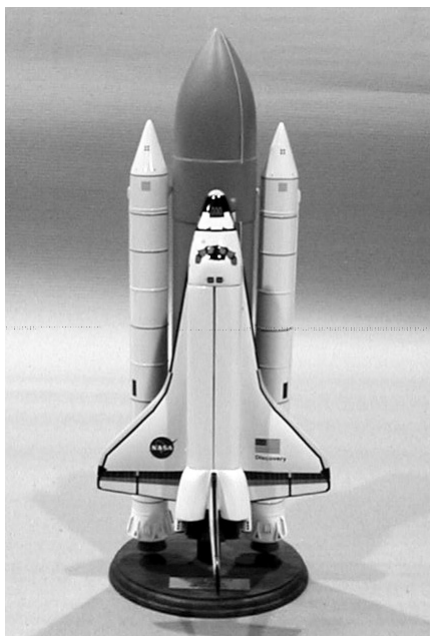
vetkezetesek és megbízhatóak azok. A tudomány azért létezhet, mert a tudósok feltételezik a fizika törvényeinek érvényességét, egységességét és megbízhatóságát – és mégis tudományos magyarázat arra, hogy miért is léteznek, honnan jönnek, és hogy miért működnek úgy, ahogy azt tapasztaljuk.

Amikor Peter Atkins azt állítja az el-

Tökéletesen megtervezve (csodálatos összhangban)

Harmadszor, képtelen a tudomány megmagyarázni, hogyan lehet a világegyetem ilyen tökéletesen megtervezve, hogy fenntartsa az (intelligens) életet ezen a bolygón. Ahhoz, hogy élet létezhesen a Földön, a földi és a földön

¹ Az Evangelical Times, 2004. áprilisi számából engedéllyel átvett cikk. Eredeti címe: *Has Science got rid of God?* Fordította: Nagy Márta és Szabó Péter.

kívüli tényezők rendkívül komplex és pontos összehangolására van szükség. A Föld tengelye körüli körforgása, dőlésszöge, a Naptól való távolsága valamint a szárazföld és nyíltvizek eloszlása csakis alapos megtervezésre utal.

Most vizsgáljunk meg egy különleges példát az atomok szintjén. A szén és az oxigén is elengedhetetlen az élet létezéséhez. A szénatom felépítése olyan árnyalati toleranciától függ, aminek a legkisebb eltérés is lehetetlenné tenné az életet a Földön.

Az asztronómus Sir Martin Rees, és a tudós John Gribbin a következő megjegyzést teszi a szükséges energiaszintek pontos arányáról: „Ezek az egybeesések, amelyek éppen megfelelőek a szén-12-nek (12 atomos szénnek), és éppen rosszak az oxigén-16-nak (16 atomos oxigénnek), valóban csodálatos.” Nincs ennél jobb bizonyíték arra, hogy a világegyetem az emberek szükségleteinek kielégítésére teremtetett, vagyis emberre szabott.

Amikor a világszerte ismert Sir Fred Hoyle asztronómus rácszmélt ezekre a következtetésekre, bevallotta: „Semmi sem rendítette meg úgy ateista felfogásomat, mint ez a felfedezés.” Stephen Hawking ezen túl megy és így nyilatkozik: „Nagyon nehéz lenne a világminőség kialakulásának mértéke választ adni, ha csak nem Isten rendelte azt azért, hogy olyan életet hozzon létre a bolygón, mint amilyenek mi is vagyunk.” (kiemelés a szerzőtől)

Élet és élők

Negyedszer, a tudomány nem tud magyarázattal szolgálni arra sem, miért van az embereknek személyiségük és nem csupán tárgyak a világban. 2001. február 1-én a nemzetközi Emberi Genetikai Project kiadta azt a már régen várt beszámolóját, amelyben közzétette azt a 3 milliárd „betűt”, amelyek az emberi géneket alkotják.

A brit származású James Le Fanu belgyógyász a Sunday Telegraph című újságnak elmondta, hogy ez a „lenyűgöző teljesítmény” szintén egy „elsőprőr horderejű újdonság volt a tudomány számára és különösen azoknak, akik az elmúlt 20 év alatt azt ígérték, hogy ha a genetikai kódot megfejtik, akkor minden, ami most zavarosnak tűnik, egyszerűen világos, és érthető lesz”. Majd így folytatja: „A szent grál, vagyis az az álom, hogy a tudomány hamarosan valami lényegeset mond arról, hogy mit is jelent embernek lenni, szertefoszlott már – és nem lettünk okosabbak (bölcsőbbek), mint voltunk. A gének ... egyáltalán semmit sem mondanak el nekünk az élet fontos dolgairól.”

Francis Schaeffer, egy keresztyén gondolkodó, szélesebb képet tár elénk: „Még soha senki nem tudta bemutatni ötletét, demonstrálni, hogy az megvalósítható arra vonatkozóan, hogyan vált a személytelen kezdet az idő és véletlen segítségével személyiséggé. Magyarázatok áradata vonja el figyelmünket azt sugallván, hogy a személyiség a semmiből jött elő.”

Az ész

Ötödjére elmondhatjuk azt is, hogy a tudomány nem ad magyarázatot arra sem, miért létezik az agy és hogyan működik. Peter Atkins úgy véli, hogy a „döntés nem más, mint az agyban található sejteken belül molekulák elrendeződésének szabályozása”.

A gondolkodás ez úton történő lecsinyítése, számos vitát vetett fel. Ha a racionális gondolkodást csupán természetes folyamatnak tekintjük, hogyan bízhatunk meg abban, hogy képes érvényes elméletek felállítására vagy következtetések levonására? Tudnánk-e bízni egy olyan számítógépben, amelyben az adatokat egy véletlen folyamat hozta létre? A „Possible Worlds” (Lehetséges világok) című lap 1945-ben megjelent

cikkében az angol ateista genetikus, J. B. S. Haldane tovább fejlesztette ezt a gondolatmenetet, mondván: „Ha a gondolati folyamataimat egyedül az agyamban lévő mozgások határozzák meg, akkor semmi okom sincs azt feltételezni, hogy a vélekedéseim igazak... és ennél fogva semmi okom sincs azt feltételezni, hogy az agyamat atomok alkotják.”

Az oxfordi biokémikus Arthur Peacocke, aki a Templeton Díjat is nyerte, a csupasz igazsággal szembesít minket, mikor azt mondja: „A tudomány az agy összes fizikai működését képes megvizsgálni, de még mindig van az agy (elme) körül valami, amire – s ezáltal arra se, hogy valójában ki is vagy te – nem tud magyarázattal szolgálni.”

Az élet minősége

Hatodszor, a tudomány semmit sem képes hozzáadni az élet belső minőségéhez. A tudomány és a technika nagymértékben hatással van az életünk számos területére, úgy mint az egészségügyre, a kényelmünkre és (egymás közötti) kommunikációnkra, de ezek közül egyik sem tudja megváltoztatni a lelki élet minőségét.

1991-ben a Nemzetközi Tudományos Unió Tanácsa konferenciát tartott Bécsben, hogy megvitassák a tudomány és a technika szerepét a 21. században. John Houghton később a következőként értékelte a megbeszéléseken született eredményeket az „Élet Minősége” témakör alatt: „Bár teljes mértékben egyetértünk az élet minőségét meghatározó tényezőkön, mégis tudósként jóformán semmit sem tudunk (pedig jelentős mennyiségű vita folyt

ezzel kapcsolatban) annak gyakorlatban való megvalósulásáról. Hogyan is tudnánk felülkerekedni a velünk született önzőségünkön, mohóságunkon és más nem kívánatos tulajdonságainkon? A tudomány meg tudja határozni ezeket a problémákat csakúgy, mint a kiváltó okokat, *de megoldani képtelen őket.*” (kiemelés a szerzőtől)

Etika

Hetedszer, a tudomány nem tudja meghatározni és megmagyarázni az etikai elveket sem. Az elmúlt években jelentős előrelépések történtek a szocio-biológiában, viselkedés- tudományban és más ezekkel kapcsolatos tudományágakban, de a tudomány mégis képtelen volt megmagyarázni az emberi viselkedés törvényszerűségeit.

Semmit sem tud mondani a szeretetről, igazságosságról, szabadságról, szépségről, jóságról vagy a békesség öröméről. A tudomány nem tud választ adni arra sem, mi a tudat és miért úgy működik, ahogy. Hogy egyszerűen fejezzük ki magunkat, képtelenség atomokról az etikára ugrani és a moleku-

lákról az erkölcsre. Ha mi csupán genetikailag beprogramozott gépek lennénk, hol találnánk egy megbízható alapot az erkölcsi normák számára? William Provine, a Cornelli Egyetem Biológiai Tudományok Tanszékének egykori professzora, elmondja, mi történik akkor, ha megróbáljuk kirekeszteni Istent az elméleteinkből: „Sem velünk született erkölcsök, etikai törvények, sem abszolút vezérelvek nem léteznek az emberi társadalomban. *A világegyetem nem törődik velünk, és ezért nincs végső célunk.*”

Így határozható meg az erkölcsi és szociális káosz, a tudomány mégis képtelen akár a kisujját is mozdítani, hogy segítségünkre legyen a megoldásban. J. B. S. Haldane nyíltan így fogalmaz: „A tudomány képtelen választ adni arra a kérdésre, hogy mi értelme van jónak lennem?”

A legmélyebb kérdések

Nyolcadszor, a tudomány megbukik az élet legmélyebb kérdéseinek megválaszolásában is. A közismert ateista Steve Jones, aki a londoni egyetemen

tart genetikai előadásokat, tartózkodás nélkül megvallja: „A tudomány nem ad választ a filozófusok, vagy gyermekek által feltett kérdésekre sem, miszerint: miért vagyunk itt, mi értelme van élni, hogyan kellene viselkednünk? A genetika nem felel arra sem, hogy mi tesz minket különböző biológiailag működtetett gépektől, és mi tesz minket emberi lényekké. Ezek a kérdések érdekesnek tűnnek, de a tudomány nem képzetesebb a válasz megadásában, mint bárki más.”

Mégis ezek azok a legalapvetőbb kérdések, amelyekre mindig keressük a választ. A világhírű osztrák filozófus és matematikus, Ludwig Wittgenstein így vall erről: „Ha minden tudományos kérdésünkre választ kaptunk volna már, mégis úgy éreznénk, hogy az élet nagy kérdései érintetlenek maradtak.”

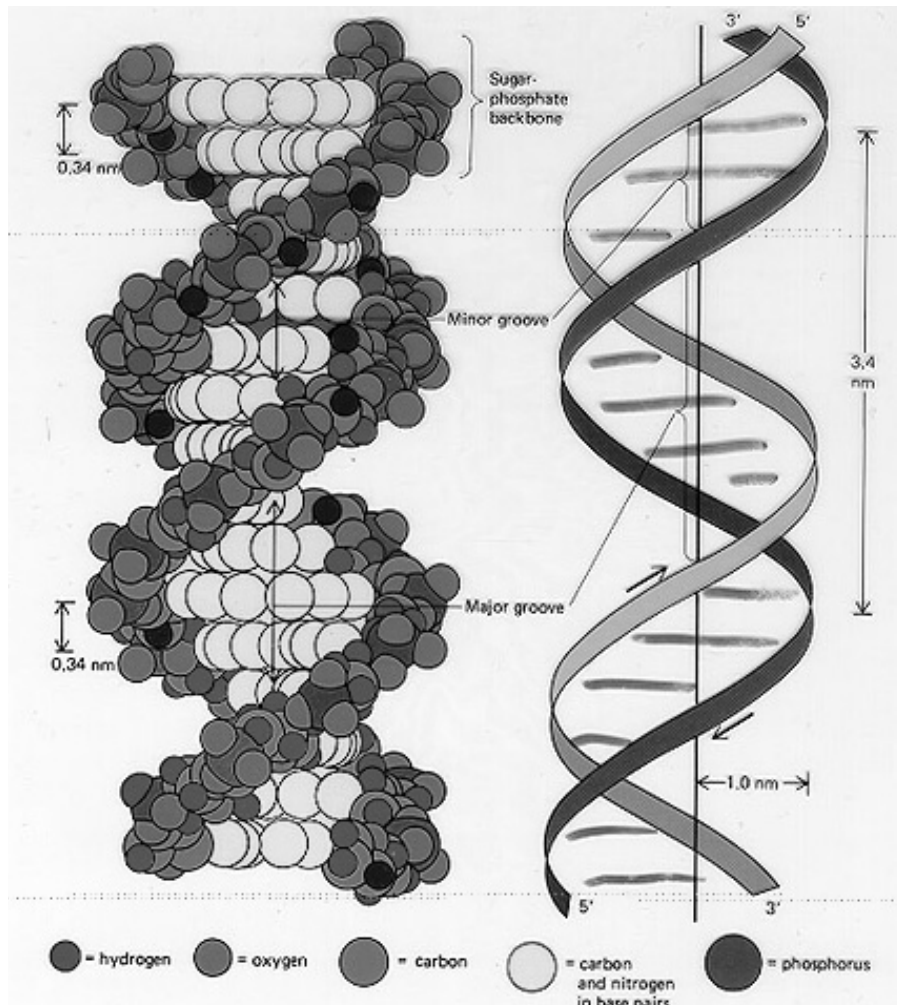
A végső kérdés

A legnagyobb kérdés azonban Isten létezésével kapcsolatos – és a tudomány ezen a területen is tehetetlennek bizonyul. Számos lenyűgöző információt tár elénk Isten teremtésének csodáiról és mérhetetlen voltáról, valamint arról, hogy miként is működnek a természet törvényei. Három nyilvánvaló okkal lehet alátámasztani azt, hogy Andrew Millernek, a molekuláris biológusnak miért van igaza, amikor kifejti: „Nem a tudomány hatásköre eldönteni Isten létezését.”

Ezek közül az **első ok** az, hogy a Bibliában azt látjuk, Istennek nincs fizikai és anyagi kiterjedése, megfogható jellemzői. A Biblia szavait idézve: „Isten Lélek”, ami annyit jelent, nincsenek „részei”; Ő teljes, oszthatatlan és láthatatlan. Ez azt jelenti, hogy míg a tudomány a teremtés folyamatát meg tudja vizsgálni, a Teremtőt nem. Gabriel Horn a Cambridgei Egyetem Állattudományi Tanszékének vezetője azt nyilatkozta: „A tudósok az univerzum megismerését kutatják... megfigyeléseken és kísérleteken keresztül. A tudomány empirikus (tapasztalati) diszciplína. Amennyire azt én tudom, még egyetlen empirikus teszt sem szolgáltatott elsőprő erejű bizonyítékot arra, hogy megcáfolja Isten létezését.”

Transzcendens és páratlan

A **második** (s az előzőhöz kapcsolódó) ok, amiért a tudomány képtelen be-

bizonyítani Isten nem létezését az Isten transzcendens (természetfeletti) volta – mivel Ő időn, téren és minden véges valóságon túl, azok felett való (mindenütt és mindenkor jelenvaló, mindennek felett való). Minden úrkutatási erőfeszítésünk ellenére – kezdve a Holdra lépéstől a Marsra küldött űrszondáig – Isten „nem érhető el” ily módon.

Ő különböző és különálló az egész világmindenségtől és mindattól, ami benne van. Lényében „más”, mint a teremtmény, és mivel mindenen kívül van, nem tehető vizsgálódások tárgyává. „Mert nem az én gondolataim a ti gondolataitok, és nem a ti útaitok az én útaim... Mert a mint magasabbak az egek a földnél, akképen magasabbak az én útaim útaitoknál, és gondolataim gondolataitoknál!” (Ézs 55,8-9)

A teljesen a természeti világban működő tudós számára lehetetlen a természetfeletti világban felfedezéseket tenni. Michael Poole egyetemi előadó így vélekedik erről: „A tudomány a fizikai dolgok tanulmányozásával van elfoglalva. Isten létevel kapcsolatos kérdések hatáskörén kívül esnek.”

A **harmadik** ok, amiért a tudomány nem tudja Isten létezését megcáfolni az az, hogy lehetetlen általános tagadást bizonyítani. Ha erre valaki képes lenne, akkor az egyúttal azt is jelentené, hogy az illető a valóság összes ismeretének birtokában van. Ha csak egy dolog is hiányozna, már az is kizárná Isten létezésének tagadását, mivel talán pont az bizonyulna kulcsfontosságúnak. Isten nyilvánvalóan egy lehetséges tény, és azt mondani, hogy a tudomány képes Őt kizárni, az mind a logikának, mind a józan észnek ellentmond.

Szívességek nélkül

A leírtak egyike sem a tudományt hívatott kritizálni. A tudomány sikertörténet és napjainkban még inkább sikeressé válik. A tudomány érdekes és felémelő is, örömet is találhatunk benne, és sok hasznunk is származik belőle.

Hálásnak kellene lennünk Istennek a tudósokért, még azokért is, akik hibásan úgy vélik, hogy a világ összes kérdésének kulcsa a birtokukban van. De nem teszünk szívességet a tudománynak azzal, hogy figyelmen kívül hagyjuk belső korlátait, azt a látszatot keltvén, hogy mindent képes megmagyarázni.

John Blanchard

Innen – Onnan – Innen – Onnan

Hazugságyártó cégek...

Angliában egyre könnyebb lesz hazudni, hiszen nemrégiben két német alibigyártó cég jelentette be, hogy elkezdte tevékenységét. Szolgáltatásuk abban áll, hogy a derék klienseknek alibit szolgáltatnak. Ha kell, kifogást találnak arra, miért nem érkezett a férj időben haza este... Vagy megmagyarázzák, hogy miért nem sikerült idejében befizetni a banki törlesztést... Az árak a hazugság (bocsánat, az alibi) nagyságától függően 15 és 800 angol font közöttiek...

(Evangelical Times)

Milyen leleményes az ember! Akár a hazugságból is tud pénzt csinálni....! Mellesleg nem kell bennünket féltetni! Szűkebb pátriánkban is jól megy a hazudozás! S még nem is kellenek ehhez alibigyártó cégek!

Kiadványaink...

Testvéreink figyelmébe ajánljuk megjelent kiadványainkat. Idén Isten kegyelméből három könyv jelent meg a Presbiteriánus Kiadó gondozásában: *Westminsteri Kis- és Nagykáté*, Charles H. Spurgeon: *A lélekmentő* és Dr. Peter Masters: *Gyógyítási járvány*. Kérjük olvasóink segítségét a könyvek terjesztésben.

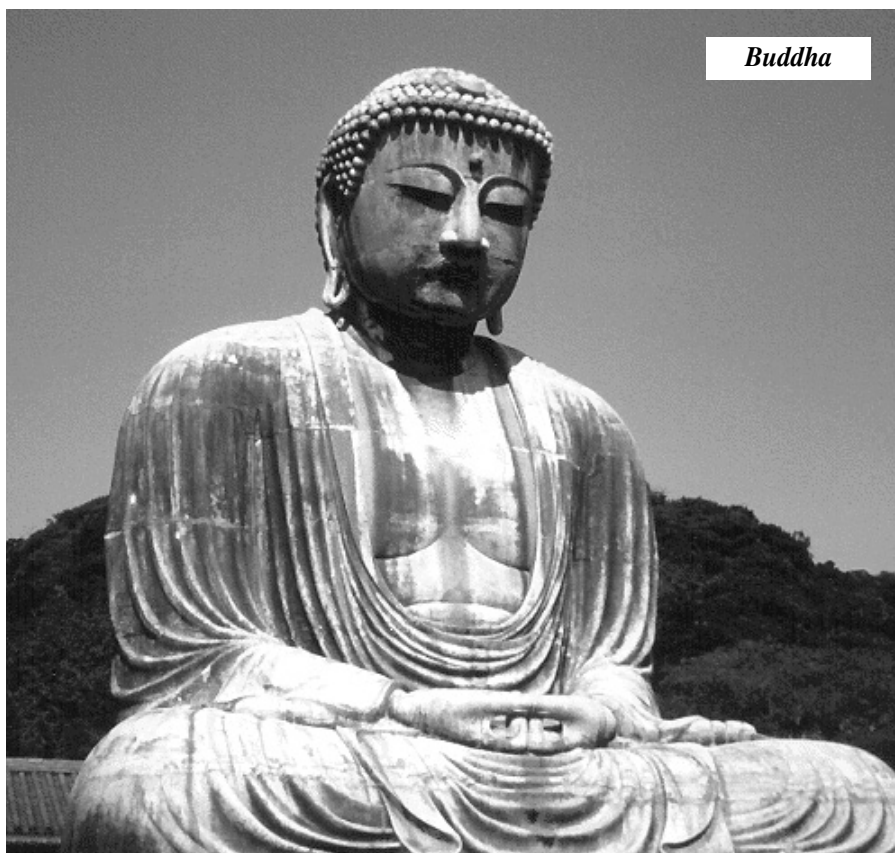
(Keskeny Út)

Újabb boldogok...

II. János Pál pápa idén újabb boldogokat avatott. Egyik jelöltje néhai IV. Károly, apostoli magyar király és osztrák császár, a másik pedig Emmerick Katalin, német misztikus apáca. Az első boldog az első világháborúban mérgező harci gázt vetett be a fronton. A második boldogtól pedig az okkultiz-

Westminsteri Kis- és Nagykáté

Buddha

gyar egyházközösség. Nálunk is működik három magyar táncsoport, a korosztályoknak megfelelően. *Gyönyörűen ropják*, nagy sikerük van minden ünnepségen, hiszen elhívják őket mindenfelé, de csak a lábuk jár magyarul, a szájuk már nem állja a magyar szót.”

(Erdélyi Napló)

Egy Amerikában szolgáló református lelkésszel, Veres Kovács Attilával, készült interjúból idéztünk... Meg kell vallani: érdekesek a tengerentúli egyház prioritásai...

Reformációs konferencia...

Felekezetünk negyedik reformációs konferenciája 2004. október 29. és november 1. között került megrendezésre Szovátn. A részvétel 80 fő körül mozgott. Hálát adunk Istennek az előadásokért, a testvéri együttlétért, valamint a lehetőségért, hogy magasztalhattuk az Ő szent nevét.

(Keskeny Út)

mus sem állt távol... Mellesleg az ő látomásai alapján egészítették ki a Mel Gibson által rendezett, sajnos kereszténynek által is melegen ajánlott Passiót... A pápa eddig egyébként csaknem 1500 boldogot avatott...

(Evangelical Times/
National Geographic Online)

Testvérek legyünk boldogok, hogy Isten kegyelméből tudhatjuk kik az igazi boldogok... (Mt 5. feje.) Milyen jó, hogy nem ilyen „boldogok” kell közbenjárjanak értünk...

Egy ideig még nem lesz világvége...

A Hubble űrteleszkóp megfigyelésén alapuló új számítások szerint tizenegymilliárd helyett huszonnégymilliárd évig nem kell a világegyetem összeomlásától tartanunk. A kutatók a misztikus sötét erő működését modellezve jutottak erre az eredményre... A megfigyeléseket a Stanford Egyetem egyik kutatócsoportja végezte... Eredményeiket a *Nature* magazinban hozták nyilvánosságra...

(Index)

Na, na... Mi jóformán még azt sem tudjuk, mit hoz a holnap, de ezek a kutatók vélni tudják, hogy mi lesz huszonnégymilliárd év múlva... Ez még jóslásnak is sok egy kicsit... Amúgy pedig jó lesz vigyázni! Nehogy korábban közbeszóljon VALAKI...!!!

A református egyház szerepe tengerentúlon...

- Milyen szerepet tölt be az egyház a diaszpóra életében, illetve milyen más szervezetekbe tömörül az amerikai magyarság?

- „Nem ugyanazt, amit Erdélyben. Az otthoni helyzet etnikai szempontból, bár hasonló az ittenire, egészen más hatású. A hazai egyházak *nemzet-megtartó szerepe* kétségszövegvonhatatlan. Itt is van hasonló szerepe, de nem tud annyira ellenállni a beolvadási folyamatnak, mint otthon. A szószék itt már nem annyira a *szép magyar nyelv* hangszórója. Sokszor azon kapom magamat én is, hogy igyekszem a legelemibb szavakat használni, hogy megértsék úgy-ahogy a magyar beszédet. De mindenképpen fontos szerepe van az egyháznak a hagyományok megtartásában. A *népi kultúra megőrzését* fontos feladatának tekinti szinte mindegyik ma-

Csokis misszió....

Újabban az anglikán egyház csoki-osztogatással akarja templombajáráásra bírni híveit. Istentiszteletek után a résztvevőket csokoládérudacskákkal jutalmazták. Bár a manchesteri anglikán püspök tagadja, hogy ez lenne a cél, kiszivárgott, hogy a csokiskampány hatékonyságát a Wolverhampton Egyetem kutatói követik nyomon...

(Evangelical Times)

A módszer mindenképpen eredeti. Kérdés, mi lesz azokkal, akik nem szeretik a csokoládét. Talán legközelebb sört fognak felszolgálni?

Buddha csontjai Magyarországon...

Októberben Magyarországon időztek a történelmi Buddhától származó – az ENSZ tulajdonában levő – ereklyék... Három buddhista ország, Thaiföld, Myanmar és Sri Lanka 2000-ben az ENSZ-nek ajándékozta a Buddha tizenkét szent csontjából álló gyűjteményt azzal a szándékkal, hogy a relikvia jelenléte az ENSZ épületében pozitív hatást gyakoroljon a helyre, ahol

nemzetek sorsát döntik el... Somdejphrananasanvom Somdejphrasangharaj Sakonmahasanghaporinayok pátriárka azért indította útjára a mozgalmat, hogy az erekleje eljuthasson a világ számos országába, köztünk hazánkba is... Az ereklejék nemzetközi bemutatásával akarják a békét, a harmóniát növelni, és a konfliktusokat, a katasztrófákat és a szenvedést csökkenteni... A budapesti megnyitón Magyar Bálint oktatási miniszter is jelen volt...

(Index)

Hát, igen! Mennyi mindenben tudnak segíteni Buddha csontjai... Mekkorra butaság ebben hinni! Kimondhatatlan, mint a pátriárka neve!... Még jó, hogy a mi Urunk csontjait sehol nem lehet megtekinteni, hiszen Ő feltámadott és most is él! Buddha csontjai egyébként az ő vereségét szemléltetik a halál előtt!!!

Református identitás és a Kis Tükör...

Az egyetemes imahéten engem is meg szoktak hívni az unitáriusok. Elmegyek, de a református dogmatika szerint prédikálok. *Úgy illik*, hogy mi is meghívjuk a templomunkba az unitárius és a katolikus lelkészt. A vendégprédikátorok után rendszerint én is beszélek 5-10 percet. Ilyenkor összefoglalom és kommentálok, ami előttem elhangzott, hozzáteszem a saját gondolataimat, *hogyan érintett meg engem személyesen a prédikáció*... (G. Dénes)

Ha egy templomban kizárólag csak politikai beszédek tartanak, ha csak Kossuth Lajosról prédikálnak, és a Himnuszt bömböltetik, akkor is a lelkész minden *istentiszteleten* felolvass – mert a református liturgia szerint fel kell olvasnia – a szószeréről egy Igét. Azon az Igén el lehet gondolkozni, Isten üzenetének lehet venni arra a hétre. Az illető imádkozhat a lelkészért, az egész gyülekezetért, pláne *ha senki sincs felébredve* abban a gyülekezetben... (H. Levente)

Attól pedig, hogy hű vagyok ahhoz a gyülekezethez, amelyikben *nem érzem túlságosan jól magam*, még kereshetek lelki társakat a nagyobb közösségből, más falvak vagy más városok reformá-

tus gyülekezeteiből... Manapság, ha valakinek van *számítógépe*, percek alatt kapcsolatba léphet keresztyénekkal a világ minden pontjáról, lehet postai úton is levelezni... (H. Levente)

Egy ilyen, lassan feltáruló misztérium számomra *Krisztus valóságos jelenléte* az ostyában és a borban. Minden szentmise hozzáad egy-egy darabkát a bennem alakuló képhez... évente kétszer pedig a görög-katolikus testvérekkel közösen énekeljük az akathisztosz himnuszt, a *Legszentebb Istenszülő Szűz Máriához*... (Sz. Klára római katolikus, ex-református)

Nagyon nehéz volt protestánsként elfogadni az egyház bizonyos tanításait: a *szenstiségeket*, *Szűz Mária és a szentek különös tiszteletét*, a *Szent Hagymányt*, stb. Négy-öt évig tartott a küzdelem, míg végre meg tudtam tenni a döntő lépést... Az ortodox egyházban megtaláltam mindazt, amire a lelkem vágyott: *a teljes és tiszta Igazságot és minden eszközt* ahhoz, hogy Krisztust

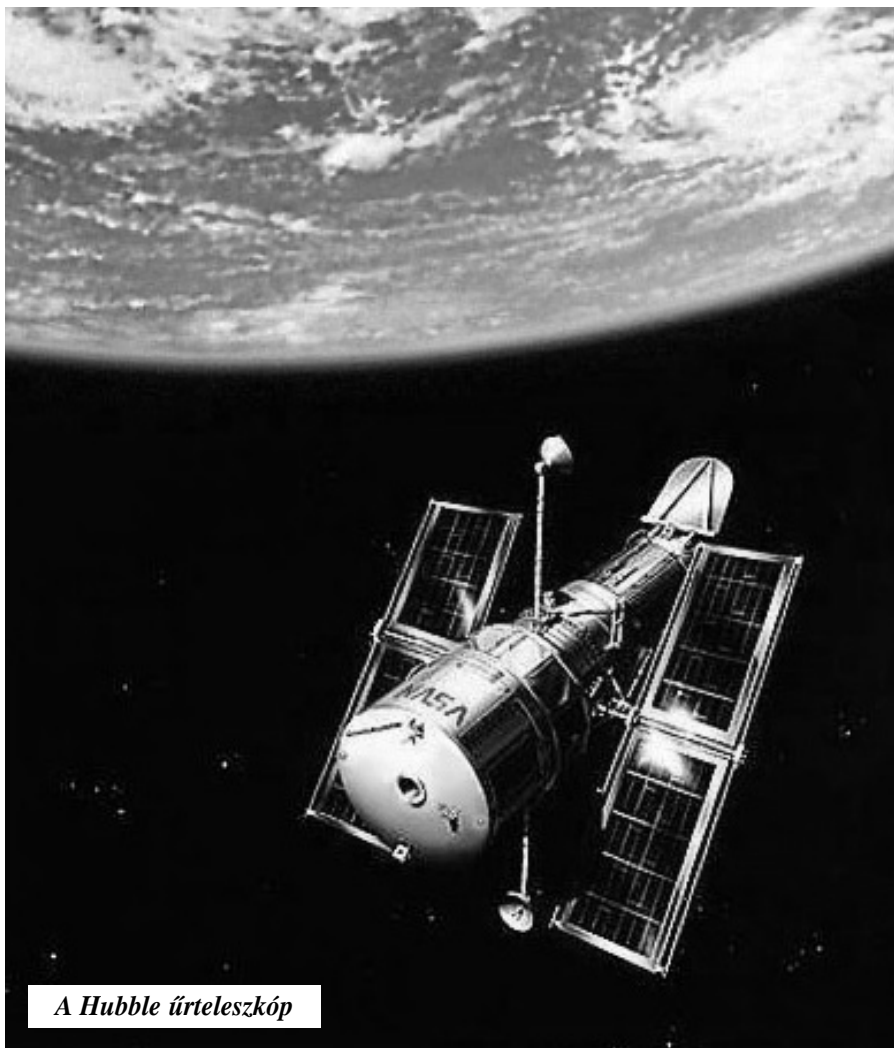
kövessem, hogy Krisztushoz hasonlóvá váljak... (J. Ágnes ortodox apáca, ex-református)

(Kis Tükör)

A fenti idézetek a Kis Tükör – állítólagos református missziói lap – októberi számából válogattuk össze elrettentésképpen (lett volna még idézet bőven!). A református identitás és a Kis Tükör között már eddig is elég nagy ellentét feszült, de az októberi szám csúcst döntött a reformátusság feladásában.

Megdöbbenett, hogy reformátusok között *az illemnek* milyen nagy tekintélye van! Nagyobb, mint az *Igének*! Sokat gondolkoztam azon, *hogyan érintet meg személyesen* egy unitárius prédikáció, de nem jöttem rá. Hasonlóan beletört a bicskám abba is, ahogy egyik cikk kapcsán megpróbáltam kibékíteni a *toleranciát a hitvallásossággal*...

H. Levente értekezése szintén lelki „mélységekbe” vitt. Próbáltam elképzelni azt a „gyülekezetet”, ahol senki *nincs felébredve*, a szószeréről Kossuth-

A Hubble űrteleszkóp

ról tartanak beszédet, közben az ott jelenlévő egy száz hívő ember egy felolvasott Igét elcsípve *saját magának prédikál*, s mindeközben valamiféle misztikus módon még *istentisztelet* is folyik! Nem akármilyen bravúr ez! Már azt hittem, a következtetés az lesz, hogy akár egy Királyságteremben is részt lehet venni egy istentiszteleten, hiszen ritkábban ott is felolvasnak a Bibliából, s akár az is lehetne a heti Ige. Tévedtem! Ehelyett a cikk írója – miután a „gyülekezetben” nem talált – az interneten kezdett testvéri kapcsolatok után kutakodni. Fel kellett ismernem benne a *virtuális egyházban* élő kereszténység apostolát... Kicsit eljátszadtam a virtuális egyházbeli egyházfegyelem gondolatával. Hogy történne a fegyelmezés egy ilyen egyházban? Biztosan úgy, hogy a vétkező testvér nevét kitörölik a levelezőlistáról...

Néhány iromány a vegyesházasság laudációjával foglalkozott. Szintén néhány másik cikk, a felekezetek közötti átjárhatóságot, valamint az ökumenizmust méltatta. Két cikk meg azt ecsetelte, milyen áldásos dolog a református egyházból a katolikusba, vagy az orthodoxba átmenni, ahol szintén megtalálható a teljes igazság... Több cikkben számos istenkáromló, valamint a református hitvallásoktól fényévekre levő tévtanításokba lehetett botlani. Utolsó két idézetünk kapcsán legyen elég ennyi: Urunk őrizz meg a sötétségtől!

A többség szerint ne politizáljanak az egyházak...

A magyar társadalom többsége szerint nem szabadna politizálni az egyházaknak, és azokat teljes mértékben a híveknek kellene fenntartaniuk. Ez egy Miniszterelnöki Hivatal által megrendelt felmérésből derül ki. A kormánypártok és az ellenzék támogatói között nincs jelentős eltérés vallásosságukat tekintve: a többség a „maga módján vallásos”, míg mindkét csoport körülbelül negyede egyáltalán nem vallásos.

(Népszabadság)

Néha a köznépek is van ám világossága! Különösen az egyházak önfenntartását illetően...

(A Szerk.)

Néhány szó az otthonoktatásról...

Alábbi írásunk az otthonoktatás (magántanulói státusz) előnyeit mutatja be röviden. Eredetileg kívülállóknak készült, ezért biblikus érveket ne keressünk benne. De nyugodtan tegyük hozzá mindazokat az előnyöket, melyek a keresztyén világnézet és tanítás elsajátításából származnak. (A Szerk.)

A régi jól bevált módszer újrafedezése

Az otthonoktatás – amint az a nevéből is kicseng – azt az oktatási formát jelenti, amely a gyerek otthonában történik. Jelen esetben nem a közösségi oktatás kiegészítési formáit értjük alatta, hanem a gyerekek teljes körű oktatását. Az otthonoktatást nagyrészt a szülők végzik, de esetenként igénybe veszik magántanárok segítségét is.

Amióta léteznek szülők, és léteznek gyerekek, azóta létezik otthonoktatás is. Az emberiség történelmének legnagyobb részében ezt az oktatási formát használták. Az utóbbi évszázadokban viszont a közösségi oktatás kerekedett felül, és szinte kizárólagossá vált. A manapság oly elterjedt közösségi oktatás teljesen háttérbe szorította az otthonoktatást, de mégsem sikerült teljesen felszámolnia azt.

Természetesen, a legtöbb esetben, a közösségi oktatás továbbra is az otthonoktatás kiegészítésére szorul. A lecke megtanulása, gyakorlati alkalmazás, a

házi feladatok leírása stb., továbbra is otthon, a szülők, vagy a magántanárok segítségével történik.

A közösségi oktatást mellett azonban, ha nem is sokan, továbbra is voltak olyan családok, melyek kizárólag az otthonoktatásra hagytak. Egyes családok az iskolától távoli, elszigetelt lakhelyük miatt, mások, a gyerekek egészségi gondjai miatt továbbra is a kizárólagos otthonoktatást gyakorolták. Ezen családok mellett azonban voltak olyanok is, akiknek ugyan nem volt semmi akadályuk a közösségi oktatás gyakorlásában, de különböző okokból mégis úgy látták, hogy az otthonoktatás előnyösebb. Az 1970-es és 80-as években, több nyugati országban feléledt az otthonoktatás iránti érdeklődés, és mára már széles körben elterjedt oktatási formává vált. A fejlett nyugati országokban ma már több millió gyerek vesz részt eme oktatási formában, és az azóta eltelt időszak igazolta azt, amit ezek a szülők még csak reméltek. Az elmúlt harminc év statisztikai adatai alátámasztják, hogy az otthon oktatott gye-

rekek hatékonyabban sajátítják el a tananyagot, és később felnőttként is, felelősségteljesebben végzik munkájukat.

Az otthonoktatott gyerekek nagy része, az állami oktatásban lévő kortársaikhoz viszonyítva, már az első négy osztály után legalább egy év előnyre tesznek szert a tananyag elsajátításában. Az első nyolc osztály után pedig a legtöbb gyerek több évvel is megelőzheti a kortársait.

Mára már világszerte nagyon sok országban, és a legtöbb fejlett nyugati országban törvényesen is elfogadott, és gyakorolt oktatási forma az otthonoktatás. Csak néhányat említünk ezen országok közül: Németország, Nagy-Britannia, Írország, Portugália, Franciaország, Csehország, Svájc, Hollandia, Spanyolország, Svédország, Dánia, Norvégia, Olaszország, Belgium, Magyarország, Amerikai Egyesült Államok, Japán, Kanada, Ausztrália, Brazília, Mexikó, Új-Zéland, Puerto-Rico, Dél-Afrikai Köztársaság.

Jogosan kérdezheti valaki: miért eme újítás, ha a közösségi oktatás már olyan jól bevált? Ha jobban átgondoljuk, a közösségi oktatás a hatékonyságát nézve, eléggé megkérdőjelezendő. Inkább azért terjedt el, mert sok szempontból kényelmesebb. A közösségi oktatás rengeteg olyan gonddal küzd, melyeket sokkal könnyebb orvosolni az

otthonoktatás keretén belül, mint a már meglévő közösségi oktatás kötelékeiben. Ebben a rövid írásban csak néhány érvet említünk meg, amelyek rámutatnak az otthonoktatásnak a közösségi oktatással szembeni előnyeire. Ezeket az érveket – hely hiányában – csak röviden tárgyaljuk.

- Az otthonoktatás a tananyag hatékonyabb elsajátításra ad lehetőséget, hiszen a gyerek értelmi képességeihez igazodhat a tanítás. A jó képességű gyerekek nincsenek akadályozva a gyengébb képességűek által. Az utóbbiak pedig nincsenek számukra tarthatatlan tempóra kényszerítve. Szükség esetén hosszabban el lehet időzni egy nehezen érthető lecke mellett. Gyors elsajátítás esetén, rugalmasan lehet tovább haladni. A haladási tempót nem a közösség előrehaladása, nem is csupán a lecketerv diktálja, hanem az a valóban elsajátított tananyag függvényében történik.

- Az otthonoktatás kevesebb időt igényel, ezért kevésbé terheli le a gyereket, mint a közösségi oktatás, amely amúgy is a kiegészítő otthonoktatásra támaszkodik. Sokkal hatékonyabb az idő kihasználása, hisz a tanító szülő teljes figyelme a tanulóra összpontosul. Kevesebb az esély a passzív részvételre, amely a közösségi oktatásban rengeteg elpazarolt időt eredményez.

- Az otthonoktatásban realitásabb az anyag elsajátításának a leellenőrzése, hiszen az egyénileg történik. Kevesebb esély van arra, hogy az osztályozást a lemásolt házi feladatok, vagy a „puskázások” befolyásolják.

- Az otthonoktatás biztonságosabb, mint a közösségi oktatás, úgy a gyere-

kek testi, mint lelki épsége szempontjából.

- Az otthonoktatás sokkal rugalmasabb, mint az állami oktatás, ezért sokkal több kiegészítő foglalkozást lehet beiktatni, mint a közösségi oktatás keretén belül, ahol húsz-harminc gyerek, de esetenként az egész iskola diákjának a programjához kell igazítani egyes tevékenységeket. A rugalmasságából fakadóan óriási előnyt jelent olyan gyerekek számára is, akik különböző okokból gyakran változtatják lakó- és tartózkodási helyüket (diplomaták gyerekei, élsportoló gyerekek, stb.).

- Az otthonoktatás, mint konkurens oktatási forma, a közösségi oktatást is arra fogja sarkalni, hogy hatékonyabb

megoldásokat keressen azokon a területeken, melyeken nagyok a hiányosságok.

- Az otthonoktatás az egyre lazuló szülő-gyerek kapcsolatokat is jó irányba befolyásolja, hisz egyre több időt tölt majd együtt a család. Megszünteti az ún. „generációs szakadék”-ot.

- Az otthonoktatás sokkal komolyabb hozzáállást, és több időt igényel a szülők részéről, mint a közösségi oktatás. Kevésbé kényelmes, de ez az áldozathozatal egy olyan cél érdekében történik, amely indokoltá teszi ezt.

Szász Attila

Édenkerti eset?¹

2002-ben egy felnőtt nőstény oroszlán szakembereket hozott zavarba azzal, hogy örökbefogadott egy kéthetes nyársas antilopot. Ez egyébként egy olyan antilopfajta, amely rendszerint az oroszlánok kedvenc zsákmánya. Mindez a kenyai Samburu Nemzeti Parkban történt.

Amikor a nőstény oroszlán először ráakadt, az antilop kölyök árnyékban lapulva várt az anyjára, hogy visszatérjen a közeli legelőről. Az oroszlán hamar örökbefogadta a kölyköt, ragaszkodott hozzá és kitartóan védelmezte a leopárdoktól és más ragadozóktól, úgy, mintha

a saját kölyke lenne. Hihetetlen, de alkalomadtán még az anya antilopot is odaengedte, hogy etesse a kölykét, majd óvatosan elzavarta. Ami a kölyköt illeti, az kifejezetten boldognak látszott. Követte a nőstény oroszlánt, pihenés idején pedig a hasához bújtt és úgy pihent.

Két héttel később, amikor a nőstény oroszlán szendergett, az antilop kölyköt egy hím oroszlán elkapta és megölte. Egy szemtanú ezt mondta az esetről: „A nőstény oroszlán ordított. Nagyon dühös volt. A hím oroszlánt körülbelül tízszer járta körbe ordítva...”

Az első kölyök elvesztése után megfigyelték, hogy a nőstény oroszlán antilop csordákat kezdett követni. „Ő soha nem öli meg ezeket az antilopokat” – mondta Simon Leirana felügyelő – „Ehelyett, amikor éhes, inkább impalák és varacskos disznókra vadászik.”

Pár héttel később a nemzetközi hírmédia közölte, hogy a nőstény oroszlán ismét bámulatba ejtette a szakembereket egy másik, újszülött nyársas antilop örökbefogadásával. A park őrei megfigyelték, hogy az oroszlán az új kölyökhöz is ragaszkodik, védelmet nyújtva a könnyű préda reményében körülöttük portyázó ragadozóktól. Az első kölyök esetéhez hasonlóan, ismét látták, ahogyan a nőstény oroszlán odaengedni az igazi anyát, hogy etesse kölykét, mielőtt ismét elkergette volna azt.

A nemzeti park őrei azonban aggódtak, hogy az újszülött kölyök nincs megfelelően táplálva, ezért 24 órás megfigyelő szolgálatot rendeltek el. Három nap múlva sikeresen „ellopták” az antilop-kölyköt egy akácfa alól amikor a nőstény oroszlán ideiglenesen ott-

¹ A Creation Magazine 2002. szeptemberi számából engedéllyel átvett cikk. Eredeti címe: *Echoes of Eden*. Fordította: Böződi Melinda.

hagyta, hogy vadászni induljon. Jelenések szerint a nőstény oroszlánt ismét látták, amint antilop csordákat követ. Arra a következtetésre jutottak, hogy immár egy harmadik antilop kölyök felett szeretne „anyáskodni”.

Mi a magyarázata annak, hogy a nőstény oroszlán kétszer felülbírált a „dzsungel törvényeit”? Kenya azon vidékein, ahol a keresztyének többségben vannak, egy antilopborjúval sétáló oroszlán látványa sokakban felidézte a bibliai próféciát az Ézsaiás 11,6-ból, amely a „borjú és az oroszlán” békés együttéléséről szól valamikor a jövőben.

Az egész Bibliát átszövi – és mintegy megalapozza az evangéliumot – egy tökéletes, de később a bűn által megrontott világ témája. Ez a föld csak akkor lesz helyreállítva, amikor a bűn eset utáni átok megszűnik. (1Móz 3,17) A mai evolúciós elméletek ennek a biblikus világnézetnek a középpontját támadják, amikor ragaszkodnak ahhoz, hogy az állatok közötti élet-halál harc és küzdelem „természetes”.

Mégis, amikor a nőstény oroszlán esetéhez hasonlót tapasztalunk, még egy ilyen bűnnel átkozott, fájdalommal és halállal jellemzett világban is (Róma 8,19-22), melyik eshetőség látszik „jobbnak/igazságosabbnak”: az, hogy a nőstény oroszlánnak szét kellene szagatnia az antilopot, hogy felfalhassa,

vagy hogy kettőnek képesnek kellene lennie a békés együttélésre?

A témával kapcsolatos hihetetlen világméretű érdeklődés (nemcsak keresztyén körben) jelzi, hogy a kölyök és a nőstény oroszlán esete világosan megszólaltatott egy hangot a legtöbb emberben. Ez a hang azon darwini elképzelés ellen tör, mely szerint „a halál az életnek ’természetes’ része”.

Talán az emberek valahol szívük mélyén megértették, hogy ez az ahogyan a dolgoknak lenniük kellene. Mennyivel inkább szebb lesz minden akkor amikor „nem lesz többé sem halál, sem gyász, sem jajgatás, sem fájdalom, mert az elsők elmúltak.” (Jel 21,4)

David Catchpoole
Answers in Genesis, 2002,
Australia

HETI SZOLGÁLATI ALKALMAK GYÜLEKEZETEINKBEN:

HELYSÉG	KAPCSOLAT	KEDD	SZERDA	CSÜTÖRTÖK	PÉNTEK	SZOMBAT	VASÁRNAP
Budapest	Sikó Mihály 06-1-322-9317		18:00 FB				10:00 IMA 10:30 IT 14:00 FB
Miskolc	Bagoly Gyula 06-46-412-558				17:00 IB 18:00 FB		9:45 IMA 10:30 IT 17:00 IT
Kaposvár	Bencs Miklós 06-82-712-489						16:00 IT
Barót	Tókos Sándor 0267-377-369					18:00 FB	11:00 IT 18:00 FB
Brassó	Simon Szabolcs 0268-328-278		18:00 FB				11:00 IT 18:00 IT 19:00 IMA
Erdőszentgyörgy	László Lehel 0723-630-793	18:00 FB				18:00 HIT	10:00 IT 18:00 FB
Kézdivásárhely	Simon Szabolcs 0267-318-773						15:00 IT
Kolozsvár	Szász Attila 0264-450-567		18:00 IMA				10:00 IT 17:30 FB
Marosvásárhely	Molnár Sándor 0265-225-561			18:00 FB			11:00 IT 17:00 IMA 18:00 FB
Nyárádszentanna	László Lehel 0723-630-793						
Rava	László Lehel 0723-630-793			14:00 HIT			14:00 IT 16:00 GYB
Petrozsény	Zólya Csaba 0723-395-260				15:00 FB		
Sepsiszentgyörgy	Simon Szabolcs 0267-318-773		19:00 FB	19:00 IMA			10:00 IT 19:00 FB
Szamosújvár	Szász Attila 0723-368-408						14:30 IT
Szék	Vigh István 0264-228-261		19:00 FB		19:00 FB		11:00 IT 16:00 IT 18:00 FB
Székelykeresztúr	Tamás Sándor 0723-332-053						8:30 IT
Székelyudvarhely	Curcubet Gábor 0266-210-211		19:00 FB		19:00 FO		10:00 IT 11:00 HIT 16:00 FB
Szováta	Kovács Ferenc 0265-577-592						10:00 IT 17:00 FB 11:00 FB (Parajd)
Vulkán	Zólya Csaba 0723-395-260		16:00 IMA 17:00 FB			11:00 GYB	10:00 IT 17:00 FB
Badaló	Gál István 031-417-6372				19:00 FB		13:00 IT
Barkaszó	Lőrinc Bertalan 031-417-6372						13:00 IT
Beregszász	Demeter Géza 031-412-4639		15:00 FB				10:00 IT
Gát	Lőrinc Bertalan 06-20-808-4845			15:00 IMA 16:00 FB			10:00 IT
Izsnýéte	Lőrinc Bertalan 031-417-6372	19:00 IB			17:00 IMA 19:30 FB		15:00 IT 17:00 IMA
Kukja	Demeter Géza 06-20-416-5037						13:00 IT
Rafajna	Gál István 031-412-4639			19:00 FB			16:00 IT
Zápszony	Gál István 031-412-4639			15:00 FB			17:30 IB

IT – istentisztelet, FB – felnőtt bibliaóra, IB – ifjúsági bibliaóra, FO – fórumbeszélgetés, HIT – hitvallás tanulmányozás, GYIT – gyerekistentisztelet, GYB – gyerekbibliaóra

FELHÍVÁS

A Keskeny Út szerkesztője örömmel veszi tudomásul, hogy lapunk tartalma sok hívő testvérünknek segít a lelki- és hitbeli növekedésben. Kérem kedves olvasóinkat, hogy bizonyágtételeikkel, cikkekkel és egyéb frásaikkal járuljanak hozzá, hogy lapunk gazdagabb és színvonalasabb lehessen. Szeretnék tehát bátorítani mindenkit, hogy kapcsolódjon a lap szerkesztéséhez és – nem utolsósorban – terjesztéséhez.

A Szerkesztő